

I

(Tiesību akti, kuri pieņemti, piemērojot EK/Euratom līgumus, un kuru publicēšana ir obligāta)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2007/64/EK

(2007. gada 13. novembris)

par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 47. panta 2. punkta pirmo un trešo teikumu un 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

apspriežoties ar Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā paredzēto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Lai izveidotu iekšējo tirgu, ir svarīgi Kopienā nojaukt visas iekšējās robežas, lai atļautu brīvu preču, personu, pakalpojumu un kapitāla apriti. Tādēļ ir būtiski, lai pareizi darbotos maksājumu pakalpojumu vienotais tirgus. Taču pašlaik šā tirgus darbību traucē saskaņotības trūkums.
- (2) Šobrīd katra dalībvalsts savu maksājumu pakalpojumu tirgu organizē atsevišķi saskaņā ar valsts tiesību aktiem, un maksājumu pakalpojumu tiesiskais regulējums ir sadalīts 27 valstu tiesību sistēmās.

- (3) Situāciju nav pietiekami uzlabojuši šajā jomā jau pieņemtie vairāki Kopienas tiesību akti, proti, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/5/EK (1997. gada 27. janvāris) par pārrobežu pārskaitījumiem ⁽³⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2560/2001 (2001. gada 19. decembris) par pārrobežu maksājumiem euro ⁽⁴⁾, ne arī Komisijas Ieteikums 87/598/EEK (1987. gada 8. decembris) par Eiropas Rīcības kodeksu elektroniskajiem maksājumiem (attiecības starp finanšu iestādēm, tirgotājiem, pakalpojumu uzņēmumiem un patērētājiem ⁽⁵⁾), Komisijas Ieteikums 88/590/EEK (1988. gada 17. novembris) par maksājumu sistēmām, un jo īpaši attiecībām starp kartes turētāju un kartes emitentu ⁽⁶⁾, vai Komisijas Ieteikums 97/489/EK (1997. gada 30. jūlijs) par darījumiem ar elektronisko maksājumu instrumentiem, un jo īpaši attiecībām starp kartes turētāju un emitentu ⁽⁷⁾. Šie pasākumi joprojām ir nepietiekami. Turklāt tas, ka vienlaikus pastāv valsts noteikumi un nepilnīga Kopienas sistēma, rada neskaidrību un juridisko nenoteiktību.

- (4) Tādēļ ir būtiski Kopienas mērogā izveidot tādu modernu un saskaņotu tiesisko regulējumu maksājumu pakalpojumiem – neatkarīgi no tā, vai pakalpojumi ir savienojami ar finanšu nozares ierosmes vienotai euro maksājumu zonai sistēmu –, kas būtu neitrāls un tādējādi visām maksājumu sistēmām nodrošinātu vienādus apstākļus, lai saglabātu patērētāju izvēli, kas, salīdzinot ar esošām valstu sistēmām, būtu ievērojams solis uz priekšu attiecībā uz patērētāju izmaksām, drošību un efektivitāti.

- (5) Šai sistēmai būtu jānodrošina koordinācija starp valstu noteikumiem par piesardzības prasībām, jaunu maksājumu pakalpojumu sniedzēju piekļuvi tirgum, informēšanas prasībām un attiecīgajām maksājumu pakalpojumu lietotāju

⁽¹⁾ OV C 109, 9.5.2006., 10. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2007. gada 24. aprīļa Atzinums (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēts) un Padomes 2007. gada 15. oktobra Lēmums.

⁽³⁾ OV L 43, 14.2.1997., 25. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 344, 28.12.2001., 13. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 365, 24.12.1987., 72. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 317, 24.11.1988., 55. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 208, 2.8.1997., 52. lpp.

un sniedzēju tiesībām un pienākumiem. Šajā sistēmā būtu jāsauglabā noteikumi, kas paredzēti Regulā (EK) Nr. 2560/2001, ar kuru izveidoja vienotu tirgu maksājumiem euro, ciktāl tie attiecas uz cenām. Noteikumi, kas paredzēti Direktīvā 97/5/EK, un ieteikumi, kas sniegti Ieteikumā 87/598/EEK, 88/590/EEK un 97/489/EK, būtu jāiekļauj vienotā saistošā tiesību aktā.

- (6) Tomēr nebūtu pareizi, ja ar šo tiesisko sistēmu reglamentētu visas darbības jomas. Tās piemērošana būtu jāattiecinā tikai uz tiem pakalpojumu sniedzējiem, kuru galvenais darbības veids ir maksājumu pakalpojumu sniegšana maksājumu pakalpojumu lietotājiem. To arī nav pareizi piemērot pakalpojumiem, ja naudas līdzekļu nodošanu no maksātāja maksājuma saņēmējam vai to transportēšanu veic vienīgi banknotēs un monētās vai ja nodošanu veic ar čeku, vekseli, parādzīmi vai citiem instrumentiem, kuponiem vai kartēm, kas izrakstītas maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai citai personai, lai maksājuma saņēmēja rīcībā nodotu līdzekļus. Turklāt gadījumā, ja līdzekļus piedāvā telekomunikāciju, informāciju tehnoloģijuvai tīklu operatori, būtu jānosauk pakalpojumi, kas paredzēti, lai atvieglinātu digitālu preču iegādi, piemēram, izsaukuma signālu, mūzikas vai digitālu laikrakstu iegādi, no tradicionāliem bals pakalpojumiem un to izplatīšanu digitālām ierīcēm. Šo preču vai pakalpojumu saturu var ražot vai nu trešā puse, vai operators, pievienojot tiem būtisku papildu vērtību piekļuves, izplatīšanas vai meklēšanas iespēju veidā. Pēdējā no minētajiem gadījumiem, ja preces vai pakalpojumus izplata kāds no minētajiem operatoriem vai tehnisku iemeslu dēļ – trešā puse un ja tos var lietot, vienīgi izmantojot digitālas ierīces, piemēram, mobilos telefonus vai datorus, šī tiesību sistēma nebūtu jāpiemēro, jo operatora darbība ietver vairāk nekā vienkāršu maksājuma darījumu. Tomēr ir atbilstoši piemērot to gadījumiem, kad operators darbojas tikai kā starpnieks, lai noorganizētu maksājumu trešai pusei – piegādātājam.
- (7) Naudas pārvedums ir vienkāršs maksājumu pakalpojums, ko parasti veic skaidrā naudā, kuru maksātājs sniedz maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas attiecīgo summu, piemēram, ar sakaru tīkla palīdzību nodod maksājuma saņēmējam vai citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā. Dažās dalībvalstīs lielveikali, tirgotāji un citi mazumtirgotāji sabiedrībai sniedz attiecīgus pakalpojumus, ar kuru palīdzību var samaksāt rēķinus par komunālajiem pakalpojumiem un citus regulārus ikdienas rēķinus. Šie rēķinu maksāšanas pakalpojumi būtu jāaplūko kā naudas pārvedums, kā definēts šajā direktīvā, ja vien kompetentās iestādes neuzskata, ka šī darbība atbilst citam pielikumā uzskaitītam maksājumu pakalpojumam.
- (8) Jānosaka maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas, kas var likumīgi sniegt šos pakalpojumus visā Kopienā, proti, kredītiestādes, kuras pieņem noguldījumus no lietotājiem, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz kurām būtu jāturpina attiecināt piesardzības prasības

saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/48/EK (2006. gada 14. jūnijs) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu ⁽¹⁾, elektroniskās naudas iestādes, kas emitē elektronisko naudu, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko būtu jāturpina attiecināt piesardzības prasības saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/46/EK (2000. gada 18. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību ⁽²⁾, un pasta žiro norēķinu iestādes, kam ir tādas tiesības saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

- (9) Šajā direktīvā būtu jāparedz noteikumi tādu maksājumu darījumu izpildīšanai, kuros līdzekļi ir elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā. Taču ar šo direktīvu nebūtu jāregulē elektroniskās naudas emisija, kā arī nebūtu jāgroza konsultatīvas uzraudzības noteikumi attiecībā uz elektroniskās naudas iestādēm, kā paredzēts Direktīvā 2000/46/EK. Tādējādi maksājumu iestādēm nav atļauts emitēt elektronisku naudu.
- (10) Tomēr, lai likvidētu juridiskos šķēršļus iekļūšanai tirgū, jāizstrādā vienota licence visiem tādu maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav saistīti ar noguldījumu pieņemšanu vai elektroniskās naudas emisiju. Tādēļ vajadzētu ieviest jaunu pakalpojumu sniedzēju kategoriju – “maksājumu iestādes”, tādējādi saskaņā ar stingriem un vispārīgiem nosacījumiem dodot atļauju tādām fiziskām un juridiskām personām, kas neietilpst jau esošajās kategorijās, visā Kopienā sniegt maksājumu pakalpojumus. Tādējādi šādiem pakalpojumiem visā Kopienā piemērotu vienus un tos pašus nosacījumus.
- (11) Nosacījumiem, ar kādiem piešķir un saglabā atļauju kļūt par maksājumu iestādi, būtu jāietver piesardzības prasības proporcionāli tam darbības un finansālajam riskam, ar ko šīs iestādes sastopas uzņēmējdarbībā. Šeit pastāv vajadzība pēc tāda pārdomāta režīma attiecībā uz sākumkapitālu, apvienojot to ar pastāvīgo kapitālu, kuru atkarībā no tirgus vajadzībām ar laiku varētu izstrādāt vēl detalizētākā veidā. Pateicoties maksājumu pakalpojumu dažādībai, direktīva dod iespēju apvienot dažādas metodes un izvēles iespējas pārvaldībai, lai nodrošinātu, ka visi maksājumu pakalpojumu sniedzēji pret vienādiem riskiem izturētos vienādi. Prasības attiecībā uz maksājumu iestādēm būtu jāņem vērā tas, ka maksājumu iestādes iesaistās konkrētākā un ierobežotākā darbības jomā, tādējādi radot šaurāka diapazona riskus, ko ir vieglāk uzraudzīt un kontrolēt, nekā riskus, kas rodas saistībā ar plašāku kredītiestāžu darbības spektru. Jo īpaši maksājumu iestādēm būtu jāaizliedz

⁽¹⁾ OV L 177, 30.6.2006., 1. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2007/44/EK (OV L 247, 21.9.2007., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 275, 27.10.2000., 39. lpp.

pieņemt noguldījumus no lietotājiem, un tām būtu jāatļauj maksājumu pakalpojumu sniegšanai izmantot vienīgi no lietotājiem pieņemtus finanšu līdzekļus. Būtu jāparedz noteikumi, ka klientu naudas līdzekļi jātur atsevišķi no citai uzņēmējdarbībai paredzētiem maksājumu iestādes līdzekļiem. Uz maksājumu iestādēm būtu arī jāattiecinā efektīvi noteikumi, ar ko novērš nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu.

- (12) Maksājumu iestādēm būtu jāsaņem gada pārskati un konsolidētie pārskati saskaņā ar Padomes Direktīvu 78/660/EEK (1978. gada 25. jūlijs) attiecībā uz noteiktu veidu sabiedrību pārskatiem⁽¹⁾ un attiecīgā gadījumā Padomes Direktīvu 83/349/EEK (1983. gada 13. jūnijs) attiecībā uz konsolidētajiem pārskatiem⁽²⁾ un Padomes Direktīvu 86/635/EEK (1986. gada 8. decembris) par banku un citu finanšu iestāžu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem⁽³⁾. Gada pārskati un konsolidētie pārskati būtu jāpārbauda revidentiem, ja vien maksājumu iestāde saskaņā ar Direktīvu 78/660/EEK un – attiecīgā gadījumā – Direktīvām 83/349/EEK un 86/635/EEK nav atbrīvota no šā pienākuma.
- (13) Ar šo direktīvu būtu jāreglamentē maksājumu iestāžu veikta kredīta piešķiršana, t. i., kredītlīnijas un kredītkaršu izdošana, tikai tad, ja tas ir cieši saistīts ar maksājumu pakalpojumiem. Tikai tad, ja kredītu piešķir, lai vienkāršotu maksājumu pakalpojumus un ja tas ir īstermiņa, un ja to piešķir uz laiku, kas nepārsniedz divpadsmit mēnešus, tostarp uz atjaunošanas pamata, to ir lietderīgi atļaut maksājumu iestādēm attiecībā uz to pārrobežu darbībām, ja tas ir refinansēts, izmantojot galvenokārt pašas maksājumu iestādes kapitālu, kā arī citus no kapitāla tirgus iegūtus līdzekļus, nevis līdzekļus, ko tā maksājumu pakalpojumu veikšanai tur klientu vārdā. Iepriekšminētajam nebūtu jāskar Padomes Direktīva 87/102/EEK (1986. gada 22. decembris) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz patēriņa kredītu⁽⁴⁾ vai citi atbilstīgi Kopienas vai valstu tiesību akti attiecībā uz aspektiem, kas nav saskaņoti šajā direktīvā attiecībā uz nosacījumiem par kredīta piešķiršanu patērētājiem.
- (14) Dalībvalstīm jāizraugās iestādes, kas ir atbildīgas par atļauju piešķiršanu maksājumu iestādēm, kārtējo pārbaudu veikšanu un lēmumiem attiecībā uz minēto atļauju atsaukšanu.

Lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi, dalībvalstīm būtu jāpiemēro maksājumu iestādēm tikai tās prasības, kas paredzētas šajā direktīvā. Tomēr būtu jāparedz iespēja visus kompetento iestāžu lēmumus apstrīdēt tiesā. Turklāt kompetento iestāžu uzdevumiem nevajadzētu skart maksājumu sistēmu pārraudzību – šis uzdevums saskaņā ar Līguma 105. panta 2. punkta ceturto ievilkumu jāveic Eiropas Centrālo banku sistēmai.

- (15) Ievērojot to, ka ir vēlams reģistrēt visu to personu identitāti un datus, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, un vienoties ar tām par to, kādā mērā notiek pieņemšana, neatkarīgi no tā, vai tās spēj izpildīt visu nosacījumu diapazonu, lai saņemtu maksājumu iestādes atļauju, tā, lai tās netiktu virzītas nelegālas saimnieciskās darbības jomā, un pēc iespējas jānodrošina, lai visas personas, kas sniedz naudas pārvedumu pakalpojumus, atbilstu zināmam obligātu juridisku un reglamentējošu prasību minimumam, tāpēc ir piemēroti saskaņā ar pamatojumu Finanšu darījumu darba grupas par nelikumīgo līdzekļu legalizēšanu VI īpašajā ieteikumā paredzēt mehānismu, ar kādu tie maksājumu sniedzēji, kas nespēj izpildīt visus šos nosacījumus, tomēr var tikt uzskatīti par maksājumu iestādēm. Šiem nolūkiem dalībvalstīm būtu jāiekļauj šādas personas maksājumu iestāžu reģistrā, nepiemērojot visus atļaujas piešķiršanas nosacījumus. Tomēr ir svarīgi paredzēt iespēju izdarīt atbrīvojumu, kas ir atkarīgs no stingrām prasībām attiecībā uz darījumu apjomu. Maksājumu iestādēm, uz kurām attiecas atbrīvojums, nevajadzētu būt ne tiesībām veikt uzņēmējdarbību, ne tiesībām sniegt pakalpojumus, kā arī tām nevajadzētu īstenot šīs tiesības netiesā veidā kā maksājumu sistēmas dalībniecēm.
- (16) Visiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem ir būtiski saņemt piekļuvi maksājumu sistēmu tehniskās infrastruktūras pakalpojumiem. Šādi piekļuvei tomēr vajadzētu būt atkarīgai no attiecīgām prasībām, lai nodrošinātu sistēmas integritāti un stabilitāti. Katram maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kurš iesniedz pieteikumu līdzdalībai maksājumu sistēmā, būtu jāsniedz pierādījumi maksājumu sistēmas dalībniekiem, ka tā iekšējās procedūras ir pietiekami nodrošinātas pret dažādiem apdraudējumiem. Šajās maksājumu sistēmās parasti ir iekļautas piemēram, karšu shēmas, kurās iesaistītas četras puses, kā arī galvenās sistēmas pārskaitījumu un tiešā debeta veikšanai. Lai nodrošinātu vienādu attieksmi visā Kopienā pret dažādiem atļauju saņēmušiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar to licenci, ir svarīgi precizēt noteikumus par piekļuvi maksājumu pakalpojumu sniegšanai un piekļuvi maksājumu sistēmām. Vajadzētu paredzēt noteikumus par nediskriminējošu attieksmi pret atļauju saņēmušām maksājumu iestādēm un kredītiestādēm, lai visi iekšējā tirgū konkurējošie maksājumu pakalpojumu sniedzēji šo maksājumu sistēmu tehniskās infrastruktūras pakalpojumus varētu izmantot ar tiem pašiem nosacījumiem. Ir vajadzīgs paredzēt dažādu attieksmi, ko piemēro atļauju saņēmušiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un tādiem, uz kuriem attiecas šajā direktīvā minētais atbrīvojums un Direktīvas 2000/46/EEK 8. pantā minētais atbrīvojums,

⁽¹⁾ OV L 222, 14.8.1978., 11. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/46/EK (OV L 224, 16.8.2006., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 193, 18.7.1983., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/99/EK (OV L 363, 20.12.2006., 137. lpp.).

⁽³⁾ OV L 372, 31.12.1986., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/46/EK.

⁽⁴⁾ OV L 42, 12.2.1987., 48. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/7/EK (OV L 101, 1.4.1998., 17. lpp.).

ņemot vērā atšķirības uzraudzības prasībās. Jebkurā gadījumā atšķirīgas cenas būtu jāatļauj tikai tad, ja tās ir pamatotas ar atšķirīgām izmaksām, ko rada maksājumu pakalpojumu sniedzēji. Tam nevajadzētu skart dalībvalstu tiesības ierobežot piekļuvi sistēmiski svarīgām sistēmām saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/26/EK (1998. gada 19. maijs) par norēķinu galīgumu maksājumu un vērtspapīru norēķinu sistēmās⁽¹⁾, kā arī Eiropas Centrālās bankas un Eiropas Centrālo banku sistēmas kompetenci, kā noteikts Līguma 105. panta 2. punktā un ECB sistēmas Statūtu 3. panta 1. punktā un 22. pantā, attiecībā uz piekļuvi maksājumu sistēmām.

- (17) Noteikumus attiecībā uz piekļuvi maksājumu sistēmām nepiemērotu sistēmām, ko ir izveidojis un ko izmanto viens maksājumu pakalpojumu sniedzējs. Šīs sistēmas var izmantot kā tiešas konkurentes maksājumu sistēmām, vai arī drīzāk tās izmanto tādā tirgus nišā, kurā maksājumu sistēmas pienācīgi nedarbojas. Šajās maksājumu sistēmās parasti ietilpst tādas trīs iesaistīto pušu shēmas, kā trīspusējas karšu shēmas, maksājumu pakalpojumi, ko sniedz telekomunikāciju operatori, vai arī naudas pārvedumu pakalpojumi, ja shēmas operators maksātājam un maksājuma saņēmējam ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā arī banku grupu iekšējās sistēmas. Lai stimulētu konkurenci, ko šādas maksājumu sistēmas var radīt tradicionālajām maksājumu sistēmām, principā nebūtu pareizi piešķirt trešām pusēm pieeju šīm maksājumu sistēmām. Tomēr šādas sistēmas vienmēr būtu pakļautas Kopienas un valstu noteikumiem konkurētspējas jomā, kas var izvirzīt prasību nodrošināt piekļuvi šīm shēmām, lai saglabātu efektīvu konkurētspēju maksājumu tirgos.
- (18) Būtu jāpieņem noteikumu kopums, lai nodrošinātu maksājumu pakalpojumu nosacījumu un informēšanas prasību pārskatāmību.
- (19) Šo direktīvu nevajadzētu piemērot skaidrā naudā veiktiem maksājumu darījumiem, jo jau pastāv vienots maksājumu tirgus skaidrai naudai. Šī direktīva turklāt nebūtu jāpiemēro tādiem maksājumiem, ko veic ar čeku papīra formā, jo to īpašības neļauj tos apstrādāt tikpat efektīvi kā citus maksājumu līdzekļus. Labai praksei šajā jomā tomēr vajadzētu balstīties uz principiem, kas izklāstīti šajā direktīvā.
- (20) Tā kā patērētāji un uzņēmumi nav vienādā stāvoklī, tiem nav vajadzīga vienāda aizsardzības pakāpe. Lai gan ir svarīgi nodrošināt patērētāju tiesības, līgumā paredzot noteikumus, no kuriem nevar atkāpties, uzņēmumiem un organizācijām ir lietderīgi ļaut vienoties citādi. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noteikt, ka mikrouzņēmumi, kā noteikts Komisijas Ieteikumā 2003/361/EK (2003. gada 6. maijs) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju⁽²⁾, būtu jāpielīdzina patērētājiem. Jebkurā

gadījumā dažus galvenos šīs direktīvas noteikumus vajadzētu piemērot vienmēr – neatkarīgi no lietotāja statusa.

- (21) Šajā direktīvā būtu jāprecizē maksājumu pakalpojumu sniedzēju pienākumi attiecībā uz informācijas sniegšanu maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kam būtu jāsaņem vienādi augstvērtīga, skaidra informācija par maksājumu pakalpojumiem, lai viņi varētu veikt uz informāciju balstītu izvēli un iepirkties visā ES. Pārskatāmības labad šajā direktīvā būtu jāparedz saskaņotas prasības, lai nodrošinātu vajadzīgās informācijas sniegšanu pietiekamā apjomā maksājumu pakalpojumu lietotājiem gan attiecībā uz maksājumu pakalpojumu līgumu, gan maksājumu darījumiem. Lai sekmētu maksājumu pakalpojumu vienotā tirgus netraucētu darbību, dalībvalstīm nevajadzētu būt iespējai pieņemt citus noteikumus par informēšanu kā tos, kas paredzēti šajā direktīvā.
- (22) Patērētājiem vajadzētu būt aizsargātiem pret negodīgu un maldinošu praksi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem⁽³⁾, kā arī ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību)⁽⁴⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu⁽⁵⁾. Arī turpmāk piemēro šajos tiesību aktos paredzētos papildu noteikumus. Tomēr īpaši būtu jāprecizē saistība starp šajā direktīvā un Direktīvā 2002/65/EK paredzētajām informēšanas prasībām pirms līguma slēgšanas.
- (23) Informēšanas prasībām vajadzētu būt samērīgām ar lietotāju vajadzībām, un informācija būtu jāpaziņo standartizētā veidā. Tomēr informēšanas prasībām vienreizējam maksājumu darījumam būtu jāatšķiras no tāda pamatlīguma informēšanas prasībām, kurā paredz maksājumu darījumu virkni.
- (24) Praksē pamatlīgumi un darījumi, uz ko tie attiecas, ir daudz vairāk izplatīti un ekonomiski svarīgāki nekā vienreizēji maksājumu darījumi. Ja izmanto maksājumu kontu vai noteiktu maksājumu instrumentu, ir vajadzīgs pamatlīgums. Tādējādi prasībām attiecībā uz iepriekšēju informēšanu saistībā ar pamatlīgumiem vajadzētu būt pietiekami plašām, un informācija vienmēr būtu jāsniedz papīra formā vai ar cita pastāvīga informācijas nesēja palīdzību, tostarp izmantojot kontu izrakstu printera izdrukā, disketes, lasāmatmiņas kompaktdiskus CD-ROM, DVD un cieto

⁽³⁾ OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

⁽¹⁾ OV L 166, 11.6.1998., 45. lpp.

⁽²⁾ OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.

disku personālajā datorā, uz kura glabā elektronisko pastu, taču neizmantojot interneta vietnes, izņemot gadījumus, ja tās būtu pieejamas turpmākai atsaucei par laikposmu, kurš atbilst informācijas mērķiem, un ļautu neizmainītā veidā atveidot uzglabāto informāciju. Tomēr par to, kādā veidā sniegt turpmāku informāciju par veiktiem darījumiem, maksājumu pakalpojumu sniedzējam un maksājumu pakalpojumu lietotājam vajadzētu spēt vienoties pamatlīgumā, piemēram, var vienoties par to, ka, izmantojot interneta bankas pakalpojumus, visa informācija par maksājumu kontu ir pieejama tiešsaistē.

- (25) Veicot vienreizējus maksājumu darījumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējam pašam pēc savas ierosmes vajadzētu sniegt tikai svarīgāko informāciju. Tā kā maksātājs, dodot rīkojumu veikt maksājuma uzdevumu, parasti ir klāt, nav jāpieprasa, lai informācija jebkurā gadījumā tiktu sniegta papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs informāciju var sniegt mutiski pie lodziņa vai darīt to viegli pieejamu citā veidā, piemēram, turot attiecīgo informāciju uz ziņojumu dēļa telpās. Turklāt būtu jānodrošina informācija arī par to, kur var iegūt citu sīkāku informāciju (piem., interneta vietnes adrese). Tomēr, ja patērētājs to pieprasa, svarīgākā informācija būtu jāsniedz papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju.
- (26) Direktīvā apstiprina patērētāja tiesības saņemt attiecīgo informāciju bez maksas, pirms patērētājs uzņemas saistības, ko uzliek jebkāds maksājumu pakalpojumu līgums. Līdzīgā veidā patērētājs jebkurā līgumattiecību laikposmā bez maksas papīra formā drīkst pieprasīt iepriekšēju informāciju, kā arī pamatlīgumu. Tādējādi patērētājs var salīdzināt maksājumu pakalpojumu sniedzēju pakalpojumus un nosacījumus, kas uz tiem attiecas, un jebkādu domstarpību gadījumā viņš var pārbaudīt savas līgumtiesības un saistības. Šie noteikumi atbilst noteikumiem, kas izklāstīti Direktīvā 2002/65/EK. Šajā direktīvā skaidri formulētie noteikumi par bezmaksas informāciju nedrīkstētu būt spēkā gadījumos, kad, sniedzot informāciju patērētājam, saskaņā ar citām piemērojamām direktīvām var iekasēt maksu.
- (27) Nosakot veidu, kādā maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāsniedz pieprasītā informācija maksājumu pakalpojumu lietotājam, būtu jāņem vērā lietotāja vajadzības, kā arī praktiski apsvērumi saistībā ar tehniskiem aspektiem un izmaksām atkarībā no vienošanās attiecīgajā maksājumu pakalpojumu līgumā. Tādējādi šajā direktīvā izšķir divus veidus, kādos maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāsniedz informācija. Pirmais veids – informācija jāsniedz, t. i., maksājumu pakalpojumu sniedzējam pašam pēc savas ierosmes attiecīgā laikā jāpaziņo informācija, kā noteikts šajā direktīvā, negaidot, kamēr maksājumu pakalpojumu lietotājs to lūgs. Otra iespēja – informācija būtu jādara pieejama maksājumu pakalpojumu lietotājam, ja viņš prasa papildu informāciju. Tādā gadījumā maksājumu pakalpojumu lietotājam būtu jāizrāda zināma aktīva ieinteresētība saņemt informāciju piemēram, skaidri jāprasa tas maksājumu pakalpojumu sniedzējam, jāreģistrējas bankas konta pastkastītē vai jāiesprauž bankas karte kontu pārskatu printerī. Šādā nolūkā maksājumu pakalpojumu sniedzējam

būtu jānodrošina, lai pieeja informācijai būtu iespējama un lai informācija būtu pieejama maksājumu pakalpojumu lietotājam.

- (28) Turklāt galveno informāciju par veiktajiem darījumiem patērētājam vajadzētu saņemt bez papildu maksas. Veicot vienreizēja maksājuma darījumu, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nevajadzētu pieprasīt atsevišķu maksu par šo informāciju. Līdzīgi saskaņā ar pamatlīgumu turpmāki maksājuma konta izraksti reizi mēnesī būtu jāsniedz bez maksas. Tomēr, ņemot vērā pārskatāmības nozīmi, nosakot cenas, un atšķirīgās patērētāju vajadzības, puses varētu vienoties attiecībā uz maksu par biežāku informāciju vai papildinformāciju. Lai ņemtu vērā atšķirīgu praksi valstīs, dalībvalstīm būtu atļauts pieprasīt, ka maksājuma konta izraksti reizi mēnesī papīra izdrukā vienmēr būtu jāsniedz bez maksas.
- (29) Lai atvieglotu patērētāju mobilitāti, patērētājiem vajadzētu būt iespējai bez maksas izbeigt pamatlīgumu pēc viena gada. Attiecībā uz patērētājiem iepriekšējas paziņošanas termiņam, par kuru vienojas, nebūtu jābūt garākam par vienu mēnesi un attiecībā uz maksājumu pakalpojumu sniedzējiem – ne īsākam par diviem mēnešiem. Šī direktīva neskar maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākumu ārkārtas apstākļos izbeigt līgumu par maksājumu pakalpojumiem vai apturēt maksājumu instrumentu izmantošanu, ja šis pienākums izriet no citiem attiecīgiem Kopienas vai valsts tiesību aktiem, piemēram, tiesību aktiem par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu; jebkādam darbībām, kas vērstas uz līdzekļu iesaldēšanu; vai jebkādiem īpašiem pasākumiem, kas saistīti ar noziedzumu novēršanu un izmeklēšanu.
- (30) Nelielas vērtības maksājumu instrumentiem būtu jābūt lētai un viegli lietojamai alternatīvai lētu preču un pakalpojumu gadījumā, un tie nebūtu jāpārslogo ar pārmērīgām prasībām. Tādēļ attiecīgas informēšanas prasības un noteikumi par to izpildi būtu jāattiecinā tikai uz būtisku informāciju, ņemot vērā arī tehniskās iespējas, ko var pamatot paredzēt instrumentos, kuri attiecas tikai uz maza apjoma maksājumiem. Neskatoties uz atvieglināto režīmu, maksājumu pakalpojumu lietotāji gūtu labumu no piemērotas aizsardzības, ņemot vērā ierobežotu minēto maksājumu instrumentu izraisītu risku, īpaši attiecībā uz iepriekš apmaksātiem instrumentiem.
- (31) Lai samazinātu risku un sekas, ko rada neatļauti vai nepareizi veikti maksājumu darījumi, maksājumu pakalpojumu lietotājam pēc iespējas ātrāk būtu jāinformē maksājumu pakalpojumu sniedzējs par jebkādu apstrīdējumu attiecībā uz neatļautiem vai nepareizi veiktiem maksājumu darījumiem ar nosacījumu, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpildījis šajā direktīvā noteiktās informēšanas prasības. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs ievēro šo paziņošanas termiņu, viņam būtu jābūt iespējai uzturēt savas prasības saskaņā ar valsts tiesību aktiem noteiktajos noilguma periodos. Citas prasības, ko cits citam izvirza maksājumu pakalpojumu lietotāji un maksājumu pakalpojumu sniedzēji, paliek neskartas, un uz tām šī direktīva neattiecas.

- (32) Lai mudinātu maksājumu pakalpojumu lietotāju bez liekas kavēšanās ziņot savam pakalpojumu sniedzējam par jebkuru maksājumu instrumenta zādzību vai nozaudēšanas gadījumu un tādējādi samazināt neatļautu darījumu risku, lietotāja atbildībai būtu jābūt ierobežotas summas apjomā, ja vien maksājumu pakalpojumu lietotājs nav rīkojies krāpnieciski vai pieļāvis rupju nolaidību. Turklāt, tiklīdz lietotājs ir informējis maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ka viņa maksājumu instrumenta drošība, iespējams, ir apdraudēta, no lietotāja nevajadzētu prasīt segt jebkādas turpmākos zaudējumus, kas izriet no minētā instrumenta neatļautas lietošanas. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji ir atbildīgi par savu produktu tehnisko drošību.
- (33) Lai izvērtētu to, cik rupju nolaidību maksājumu pakalpojumu lietotājs ir pieļāvis, būtu jāņem vērā visi apstākļi. Pierādījumus par varbūtēju rupju nolaidību un tās pakāpi vajadzētu izvērtēt saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Līguma noteikumus un nosacījumus attiecībā uz elektroniskās naudas instrumenta nodrošināšanu un izmantošanu, kura mērķis būtu palielināt patērētāja pierādīšanas pienākumu vai samazināt izdevēja pierādīšanas pienākumu, būtu jāuzskata par spēkā neesošiem.
- (34) Tomēr dalībvalstis drīkst noteikt mazāk stingrus noteikumus, nekā minēts iepriekš, lai saglabātu esošo patērētāju aizsardzības līmeni un lai veicinātu uzticēšanos elektronisko maksājumu instrumentu drošai lietošanai. Būtu jāņem vērā apstākļi, ka dažādi instrumenti rada dažādu risku, un, ievērojot to, vajadzētu sekmēt drošāku instrumentu emisiju. Dalībvalstis drīkst samazināt vai pilnībā atcelt maksātāja atbildību, izņemot gadījumus, ja maksātājs rīkojies krāpnieciski.
- (35) Būtu jāparedz noteikumi, kas reglamentē zaudējumu sadalījumu, ja notikuši neatļauti maksājumu darījumi. Maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kas nav patērētāji, drīkst piemērot citus noteikumus, jo šādiem lietotājiem parasti ir lielākas iespējas izvērtēt krāpšanas iespējamību un veikt kompensācijas pasākumus.
- (36) Šajā direktīvā būtu jānosaka noteikumi par atmaksājumu, kas aizsargā patērētāju, ja veiktā maksājumu darījuma summa pārsniedz summu, kāda bija paredzama. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji klientiem drīkst sniegt pat vēl izdevīgākus noteikumus, piemēram, atmaksājot jebkuru apstrīdētu maksājumu darījumu. Gadījumos, kad lietotājs izvērta prasību par tāda maksājumu darījuma atmaksājumu, tiesības uz atmaksājumu nedrīkstētu ietekmēt maksātāja atbildību attiecībā pret maksājuma saņēmēju, balstoties uz juridiskajām pamatattiecībām, piem., par precēm vai pakalpojumiem, kas pasūtīti vai izlietoti vai par ko likumīgi noteikta maksa, vai lietotāja tiesības attiecībā uz maksājuma uzdevuma atsaukšanu.
- (37) Lai laikus varētu veikt finanšu plānošanu un maksājumu saistību izpildi, patērētājiem un uzņēmumiem ir jābūt skaidrībai par laikposmu, kas vajadzīgs maksājuma uzdevuma izpildei. Tādēļ šajā direktīvā būtu jānosaka termiņš, kad tiesības un saistības stājas spēkā, proti, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs saņem maksājuma uzdevumu, arī brīdis, kad viņam bija iespēja to saņemt ar maksājumu pakalpojumu līgumā noteiktā saziņas līdzekļa palīdzību, neraugoties uz jebkādu agrāku iekļaušanos maksājuma uzdevuma izveides un nosūtīšanas procesā, piem., drošības un līdzekļu pieejamības pārbaudēs, informācijā par personīgā identitātes numura lietošanu vai maksājuma apstiprinājumā. Turklāt maksājuma uzdevums būtu jāsaņem, kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājuma uzdevumu, ar ko jāatskaita konkrētā summa no maksātāja norēķinu konta. Šajā sakarā nevajadzētu būt svarīgi, kurā dienā vai brīdī maksājuma saņēmējs savam pakalpojumu sniedzējam nodod, piemēram, izpildrakstu par ar karti veikta maksājuma vai tiešā debeta maksājuma piedziņu, vai ja maksājuma saņēmējam maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina saistīto summu priekšfinansējumu (kā iespējamu kredītmaksājumu tā kontā). Lietotājiem būtu jāvar paļauties uz pilnīgi sagatavotu un spēkā esošu maksājuma uzdevuma pienācīgu izpildi, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam līgumā vai noteikumos nav paredzēts iemesls izpildes atteikumam. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atsaka veikt maksājuma uzdevumu, atteikums un atteikuma iemesls maksājumu pakalpojuma lietotājam būtu jādara zināms, tiklīdz tas iespējams, ievērojot Kopienas un valsts tiesību aktu prasības.
- (38) Ņemot vērā to, cik ātri modernās pilnībā automatizētās maksājumu sistēmas apstrādā maksājumu darījumus, kas nozīmē to, ka pēc noteikta brīža nevar atsaukt maksājuma uzdevumus bez lielām izmaksām par manuālu operāciju, ir skaidri jānosaka termiņš, līdz kuram iespējams veikt maksājuma atsaukumu. Tomēr atkarībā no maksājumu pakalpojuma veida un maksājuma uzdevuma, puses var dažādi vienoties par šo termiņu. Šajā saistībā atsaukums ir piemērojams vienīgi maksājumu pakalpojumu lietotāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpā, tādējādi neskarot maksājumu darījumu negrozāmību un pabeigtību maksājumu sistēmās.
- (39) Šādai neatsaucamībai atbilstīgi dažu dalībvalstu tiesību aktiem nebūtu jāietekmē maksātāja pamatlīgumā vai attiecīgas valsts tiesībās, normatīvos vai administratīvos aktos vai pamatnostādnēs paredzētās maksājumu pakalpojumu sniedzēja tiesības vai pienākumi atlīdzināt maksātājam veiktā maksājumu darījuma summu, ja maksātājam ir strīds ar maksājuma saņēmēju. Šāds atlīdzinājums būtu jāuzskata par jaunu maksājuma uzdevumu. Citos juridisku strīdu gadījumos, kas rodas saistībās, kuras ir maksājuma uzdevuma pamatā, būtu jāatrisina tikai starp maksātāju un maksājuma saņēmēju.
- (40) Attiecībā uz pilnībā integrētu tūlītēju maksājumu apstrādi un juridisko noteiktību par jebkādu pakārtotu saistību izpildi maksājumu pakalpojumu lietotāju starpā ir būtiski, lai visa summa, ko pārskaita maksātājs, būtu jāieskaita maksājuma saņēmēja kontā. Attiecīgi būtu arī jāparedz, ka

nevienam no starpniekiem, kas iesaistīti maksājumu darījumu veikšanā, nebūtu iespējams veikt atskaitījumus no pārskaitītās summas. Tomēr būtu jāparedz iespēja slēgt nolīgumu starp maksājuma saņēmēju un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju par to, lai pakalpojumu sniedzējs varētu atskaitīt savu samaksu. Tomēr, lai maksājuma saņēmējs varētu pārliecināties par to, vai atbilstīgā summa ir pareizi samaksāta, turpmākā informācijā par maksājumu darījumu būtu jāiekļauj ne tikai pārskaitīto līdzekļu pilna summa, bet arī jebkura pakalpojumu maksas summa.

(41) Attiecībā uz pakalpojumu maksu pieredze liecina, ka maksas dalīšana starp maksātāju un maksājuma saņēmēju ir visefektīvākā sistēma, jo tā atvieglo maksājumu tūlītēju apstrādi. Tādēļ būtu jāparedz noteikums, lai attiecīgie maksājumu pakalpojumu sniedzēji parastos apstākļos pakalpojumu maksu no maksātāja un maksājuma saņēmēja iekasētu tiešā veidā. Tomēr tas būtu jāpiemēro vienīgi tad, ja darījumā nav jāveic valūtas maiņa. Uzliktās maksas summa var arī būt nulles vērtībā, jo šīs direktīvas noteikumi neietekmē tādu praksi, saskaņā ar kuru maksājumu pakalpojumu sniedzējs neiekasē maksu no patērētājiem par naudas ieskaitīšanu viņu kontos. Līdzīgā veidā atkarībā no līguma noteikumiem maksājumu pakalpojumu sniedzējs par maksājuma pakalpojuma lietošanu var iekasēt maksu tikai no maksājuma saņēmēja (tirgotāja), tādējādi neuzliekot samaksu maksātājam. Maksas uzlikšana maksājumu sistēmām var būt abonēšanas maksas veidā. Noteikumiem par pārskaitīto summu vai jebkuru iekasētu maksu nav tiešas ietekmes, nosakot cenas starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vai jebkuriem starpniekiem.

(42) Lai sekmētu pārskatāmību un konkurenci, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nebūtu jākavē maksājuma saņēmēju pieprasīt maksu no maksātāja par noteikta maksājumu instrumenta lietošanu. Lai gan maksājuma saņēmējam vajadzētu būt iespējai pieprasīt papildu samaksu par konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu, dalībvalstis var pieņemt lēmumu, ar ko tās šādu praksi aizliedz vai ierobežo, ja tās uzskata, ka tādējādi varētu izvairīties no ļaunprātīgi noteiktām cenām vai no tādu cenu noteikšanas, kas, ņemot vērā vajadzību veicināt konkurenci un efektīvu maksājumu instrumentu izmantošanu, varētu negatīvi ietekmēt konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu.

(43) Lai uzlabotu maksājumu efektivitāti Kopienā, būtu jāparedz maksimālais izpildes laiks – viena diena visiem tādiem maksātāja ierosinātiem maksājumiem, kas izteikti euro vai citā tādas dalībvalsts valūtā, kura nav euro zonā, tostarp pārskaitījumiem un naudas pārvedumiem. Visiem pārējiem maksājumiem, piemēram, maksājumiem, ko ierosina maksājuma saņēmējs, tostarp tiešam debetam un maksājumiem ar karti, ja nav skaidras vienošanās starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksātāju par ilgāku izpildes laiku, būtu jāpiemēro tas pats vienas dienas izpildes laiks. Minētos laikposmus varētu pagarināt par vienu papildu

darba dienu, ja maksājuma uzdevums ir iesniegts papīra formā. Tas nodrošinātu nepārtrauktus maksājumu pakalpojumus tādiem patērētājiem, kuri ir pieraduši lietot dokumentus vienīgi papīra formā. Ja tiek izmantota tiešā debeta sistēma, maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāiesniedz izpildraksts par piedziņu termiņā, par kuru ir vienojušies maksājuma saņēmējs un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs, tādējādi ļaujot veikt maksājumu dienā, par kuru panākta vienošanās. Tā kā iekšzemes maksājumu infrastruktūra bieži ir ļoti efektīva un lai novērstu jebkādu pastāvošās pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos, dalībvalstīm būtu jāļauj saglabāt vai paredzēt noteikumus, attiecīgā gadījumā paredzot izpildes laiku, kas ir īsāks par vienu darba dienu.

(44) Noteikumus par izpildi pilnā apmērā un par izpildes laiku vajadzētu uzlūkot kā labu praksi, ja viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas ārpus Kopienas.

(45) Maksājumu pakalpojumu lietotājiem ir būtiski zināt maksājumu pakalpojumu faktiskās izmaksas un maksu, lai varētu izdarīt savu izvēli. Tādējādi būtu jāaizliedz izmantot nepārskatāmas cenu noteikšanas metodes, jo pastāv vispārējs uzskats, ka šo metožu rezultātā lietotājiem ir ārkārtīgi sarežģīti noteikt maksājumu pakalpojuma faktisko cenu. Jo īpaši nedrīkstētu atļaut izmantot lietotājam neizdevīgu valūtes maiņas dienu.

(46) Lai nodrošinātu maksājumu sistēmas netraucētu un efektīvu darbību, lietotājam jāspēj paļauties uz maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kurš veic maksājumu darījumu pareizi un laicīgi. Parasti pakalpojumu sniedzējs spēj izvērtēt riskus, kas saistīti ar maksājumu darījumu. Tieši maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu sistēmu, veic pasākumus, lai atsauktu nepareizi vai kļūdaini izvietotus līdzekļus, un vairumā gadījumu lemj par darījuma izpildē iesaistītajiem starpniekiem. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ir pilnīgi piemēroti noteikt pakalpojumu sniedzēja atbildību, izņemot ārkārtas un neparedzamos apstākļos, par tāda maksājumu darījuma izpildi, ko atzinis lietotājs, izņemot maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbības un bezdarbības gadījumā, par ko atbild vienīgi maksājuma saņēmējs. Tomēr, lai maksātājs nepaliktu neaizsargāts neticamas apstākļu sagādīšanās gadījumā, kad var palikt neskaidrs (*non liquet*), vai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir pienācīgi saņēmis maksājuma summu, attiecīgais pierādīšanas pienākums ir maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildība. Parasti var sagaidīt, ka starpniekiestāde, parasti – "neitrāla" iestāde, piemēram, centrālā banka vai tūrvērtes asociācija, nosūtot maksājamo summu no maksājumu pakalpojuma sniedzēja, kas atbild par nosūtīšanu, tādām, kas atbild par maksājuma saņemšanu, saglabā konta datus un attiecīgā gadījumā tos var darīt zināmus. Ja maksājuma summa ir ieskaitīta maksājuma saņēmēja pakalpojumu sniedzēja

kontā, maksājuma saņēmējam nekavējoties būtu jāiesniedz prasība savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam par summas ieskaitīšanu viņa kontā.

- (47) Maksājumu pakalpojumu sniedzējam vajadzētu uzņemties atbildību par pareizu maksājumu izpildi, tostarp īpaši par maksājumu darījuma kopsummu un izpildes laiku, kā arī pilnu atbildību par jebkādiem traucējumiem, ko izraisījušas citas puses maksājumu sistēmas ķēdē, līdz pat maksājuma saņēmēja kontam. No šīs atbildības izriet, ka maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam vajadzētu labot maksājuma darījuma izpildi vai bez liekas kavēšanās atmaksāt attiecīgo darījuma summu maksātājam, ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav ieskaitīta pilna summa, neskarot citus iespējamus prasījumus, ko varētu izdarīt saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Šī direktīva attiecas tikai uz maksājumu pakalpojumu lietotāja un maksājumu pakalpojumu sniedzēja savstarpējām līgumsaistībām un atbildību. Tomēr, lai naudas pārskaitījumi un citi maksājumu pakalpojumi darbotos pareizi, vajadzīgs, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un viņu starpniekiem, piemēram, apstrādātājiem, būtu līgumi, kuros būtu noteiktas viņu savstarpējās tiesības un pienākumi. Šo vienvēidīgo līgumu būtiska daļa ir ar pienākumiem saistīti jautājumi. Lai nodrošinātu savstarpēju uzticamību starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un starpniekiem, kuri piedalās maksājuma darījumā, ir jābūt juridiskai noteiktībai, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš nav atbildīgs, saņem kompensāciju par tam radītajiem zaudējumiem vai maksātājam summām saskaņā ar pantiem par atbildību. Turpmākas tiesības un sīkāku informāciju par regresa saturu, kā arī jautājumus par to, kā apstrādāt prasības pret maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai starpnieku attiecībā uz kļūdaini veiktu maksājuma darījumu, var ļaut noteikt līguma nosacījumos.
- (48) Maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāspēj nepārprotami norādīt vajadzīgo informāciju, lai pareizi izpildītu maksājuma uzdevumu. Tomēr, no otras puses, lai izvairītos no sadrumstalotības un neapdraudētu integrētas maksājumu sistēmas veidošanu Kopienā, dalībvalstīm nedrīkstētu ļaut to tiesību aktos paredzēt prasību maksājumu darījumos lietot konkrētu identifikatoru. Tomēr tam nevajadzētu kavēt dalībvalstis prasīt no maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienācīgi centīgu rīcību un pārbaudīt, ja vien tas ir tehniski iespējams un ja nav vajadzīga manuāla iejaukšanās, unikāla identifikatora atbilstību un, ja tiek atklāts, ka unikālais identifikators nesaskan, atteikt maksājuma uzdevumu un par to informēt maksātāju. Maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildībai būtu jābūt saistītai tikai ar to, ka tas pareizi veic maksājumu darījumu saskaņā ar maksājumu pakalpojumu lietotāja maksājuma uzdevumu.
- (49) Lai veicinātu efektīvu krāpšanas novēršanu un cīnītos pret krāpšanu maksājumos visā Kopienā, būtu jāizstrādā noteikums par efektīvu datu apmaiņu starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuriem būtu jāatļauj apkopot un apstrādāt personas datus par krāpnieciskos maksājumu darījumos iesaistītām personām, kā arī apmainīties ar minētajiem datiem. Visas šīs darbības būtu jāveic saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽¹⁾.
- (50) Jānodrošina to valstu tiesību aktu noteikumu efektīva piemērošana, kas pieņemti atbilstīgi šai direktīvai. Tādēļ būtu jāizstrādā attiecīgas procedūras, ar kuru palīdzību būs iespējams iesniegt sūdzības par maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nepilda šos noteikumus, un attiecīgā gadījumā nodrošināt, ka viņiem tiek uzliktas samērīgas un preventīvas sankcijas.
- (51) Neskarot klientu tiesības griezties tiesā, dalībvalstīm būtu jānodrošina pieejama un izmaksu ziņā atbilstīga maksājumu pakalpojumu sniedzēju un patērētāju konfliktu atrisināšana, kas izriet no šajā direktīvā paredzētajām tiesībām un pienākumiem. 5. panta 2. punktā Romas Konvencijā par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām ⁽²⁾, ir noteikts, ka aizsardzība, kas noteikta saistošos tās valsts tiesību aktos, kurā patērētājs parasti uzturas, nevar tikt mazināta saskaņā ar līguma noteikumiem par piemērojamiem tiesību aktiem.
- (52) Dalībvalstīm vajadzētu noteikt, vai tās kompetentās iestādes, kas ir ieceltas, lai maksājumu iestādēm izsniegtu atļauju, varētu arī būt kompetentās iestādes attiecībā uz sūdzībām un ārpustiesas pārsūdzības procedūru.
- (53) Ar šo direktīvu nevajadzētu skart valstu tiesību aktu noteikumus par sekām attiecībā uz atbildību par neprecizitātēm izraksta formulējumā vai nosūtīšanā.
- (54) Tā kā ir jāpārbauda, vai šī direktīva darbojas efektīvi, un jāuzrauga vienota maksājumu tirgus izveides gaita, trīs gadus pēc šīs direktīvas transponēšanas perioda beigām Komisijai būtu jāpieprasa sniegt pārskatu. Ņemot vērā finanšu pakalpojumu integrāciju pasaules mērogā un saskaņotu patērētāju aizsardzību arī ārpus šīs direktīvas darbības jomas, būtu jābūt iespējai paplašināt pārskata galvenos punktus, paplašināt piemērošanas jomu attiecībā uz valūtām, kas nav ES valūtas, un maksājumu darījumiem, kuros tikai viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas Kopienā.
- (55) Tā kā šīs direktīvas noteikumi aizstāj Direktīvas 97/5/EK noteikumus, minētā direktīva būtu jāatceļ.
- (56) Ir sīkāk jāizstrādā noteikumi par maksājumu karšu krāpniecisku izmantošanu – jomu, uz kuru patlaban

⁽¹⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV C 27, 26.1.1998., 34. lpp.

attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/7/EK (1997. gada 20. maijs) par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem ⁽¹⁾ un Direktīva 2002/65/EK. Tādēļ šis direktīvas būtu attiecīgi jāgroza.

(57) Tā kā saskaņā ar Direktīvu 2006/48/EK finanšu iestādes nav pakļautas tiem noteikumiem, ko piemēro kredītiestādēm, uz tām būtu jāattiecinā tās pašas prasības, kuras piemēro maksājumu iestādēm, lai tās varētu sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā. Tādēļ Direktīva 2006/48/EK būtu attiecīgi jāgroza.

(58) Tā kā naudas pārvedums šajā direktīvā ir definēts kā maksājumu pakalpojums, kuru veicot maksājumu iestādēm ir vajadzīga atļauja vai dažām fiziskām vai juridiskām personām, uz kurām konkrētos apstākļos, kas precizēti šīs direktīvas noteikumos, attiecas atbrīvojuma klauzula, ir vajadzīga reģistrācija, būtu attiecīgi jāgroza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/60/EK (2005. gada 26. oktobris) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai un terorisma finansēšanai ⁽²⁾.

(59) Juridiskās noteiktības labad ir lietderīgi izstrādāt pārejas noteikumus, saskaņā ar kuriem personas, kas atbilstīgi valsts tiesību aktiem pirms šīs direktīvas spēkā stāšanās ir sākušas darbību kā maksājumu iestādes, attiecīgajā dalībvalstī noteiktu laiku turpina šo darbību.

(60) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus – proti, vienota maksājumu pakalpojumu tirgus izveidošana – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo ir jāsaskaņo liels daudzums atšķirīgu noteikumu, kas šobrīd pastāv dažādo dalībvalstu tiesību sistēmās, un to, ka šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

(61) Šīs direktīvas īstenošanai nepieciešamie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽³⁾.

(62) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt īstenošanas nosacījumus, lai ņemtu vērā tehnoloģisko un tirgus attīstību. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs direktīvas elementus, jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru.

(63) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽⁴⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

PRIEKŠMETS, JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets

1. Ar šo direktīvu paredz noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis izšķir šādas sešas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas:

- a) kredītiestāde Direktīvas 2006/48/EK 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē;
- b) elektroniskās naudas iestādes Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta a) apakšpunkta nozīmē;
- c) pasta žiro norēķinu iestādes, kurām atbilstīgi valstu tiesību aktiem ir tiesības sniegt maksājumu pakalpojumus;
- d) maksājumu iestādes šīs direktīvas nozīmē;
- e) Eiropas Centrālā banka un valstu centrālās bankas, kad tās nerīkojas kā monetāras vai citas valsts iestādes;
- f) dalībvalstis vai to reģionālās vai vietējās varas iestādes, kad tās nerīkojas kā valsts iestādes.

2. Šajā direktīvā arī paredzēti noteikumi par nosacījumu pārskatāmību un informēšanas prasībām attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem, kā arī attiecīgām maksājumu pakalpojumu lietotāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju tiesībām un pienākumiem saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu profesionālās darbības vai uzņēmējdarbības veidā.

2. pants

Darbības joma

1. Šī direktīva attiecas tikai uz maksājumu pakalpojumiem Kopienā. Tomēr, izņemot 73. pantu, III un IV sadaļu piemēro tikai tad, ja gan maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Kopienā, un gadījumos, kad maksājuma darījumā ir iesaistīts tikai viens maksājumu pakalpojumu sniedzējs, – viņš atrodas Kopienā.

⁽¹⁾ OV L 144, 4.6.1997., 19. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

⁽²⁾ OV L 309, 25.11.2005., 15. lpp.

⁽³⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 22.7.2006., 11. lpp.).

⁽⁴⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

2. III un IV sadaļu piemēro maksājumu pakalpojumiem, ko veic euro vai jebkurā citā tādas dalībvalsts oficiālā valūtā, kura nav euro zonā.

3. Dalībvalstis var pilnībā vai daļēji atkāpties no šīs direktīvas prasību piemērošanas Direktīvas 2006/48/EK 2. pantā minētajām iestādēm, izņemot tās, kas noteiktas minētā panta pirmajā un otrajā ievilkumā.

3. pants

Darījumi, kas neietilpst direktīvas darbības jomā

Šo direktīvu nepiemēro:

- a) maksājumu darījumiem, ko izdara tikai skaidrā naudā tieši no maksātāja maksājuma saņēmējam bez jebkādiem starpniekiem;
- b) maksājumu darījumiem starp maksātāju un maksājuma saņēmēju, ko izdara ar tirdzniecības pārstāvja starpniecību, kurš maksātāja vai maksājuma saņēmēja vārdā ir pilnvarots risināt sarunas vai veikt preču vai pakalpojumu pārdošanu vai pirkšanu;
- c) profesionālām darbībām banknošu un monētu fiziskai transportēšanai, tostarp to iekasēšanai, apstrādei un piegādei;
- d) bezpeļņas darbības vai labdarības nolūkos veiktiem maksājumu darījumiem, kas ietver skaidras naudas iekasēšanu un piegādi un ko neveic kā profesionālu darbību;
- e) pakalpojumiem, kuros maksājuma saņēmējs skaidru naudu kā daļu no maksājuma darījuma nodod maksātājam pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs tieši pirms maksājuma darījuma veikšanas to tiešā veidā ir pieprasījis kā samaksu par preču vai pakalpojumu iegādi;
- f) naudas maiņas darījumiem, t. i., darbībām ar skaidru naudu, ja naudas līdzekļi nav noguldīti maksājumu kontā;
- g) maksājumu darījumiem, kas pamatojas uz kādu no turpmāk minētajiem dokumentiem, kuri izrakstīti maksājumu pakalpojumu sniedzējam, lai nodotu līdzekļus maksājuma saņēmēja rīcībā:
 - i) čeki (papīra formā) saskaņā ar 1931. gada 19. marta Ženēvas Konvenciju par vienotiem tiesību aktiem attiecībā uz čekiem;
 - ii) čeki (papīra formā), kas līdzīgi i) daļā minētajiem čekiem un ko reglamentē to dalībvalstu tiesību akti, kuras nav dalībnieces 1931. gada 19. marta Ženēvas Konvencijā par vienotiem tiesību aktiem attiecībā uz čekiem;
 - iii) maksājumu čeki (papīra formā) saskaņā ar 1930. gada 7. jūnija Ženēvas Konvenciju, kur attiecībā uz vekseliem un parādzīmēm paredzēts vienots regulējums;
- iv) parādzīmes (papīra formā), kas ir līdzīgas iii) punktā minētajiem čekiem un ko reglamentē to dalībvalstu tiesību akti, kuras nav dalībnieces 1930. gada 7. jūnija Ženēvas Konvencijā, kur attiecībā uz vekseliem un parādzīmēm paredzēts vienots regulējums;
- v) kuponi (papīra formā);
- vi) ceļojumu čeki (papīra formātā); vai
- vii) Pasaules Pasta savienības noteiktie pasta pārvedumi (papīra formā);
- h) maksājumu darījumiem, ko veic maksājumu vai vērtspapīru norēķinu sistēmā starp norēķinu iestādēm, galvenajiem darījumu partneriem, tirdzniecības iestādēm un/vai centrālajām bankām un citiem sistēmas dalībniekiem, un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, neskarot 28. pantu;
- i) maksājumu darījumiem saistībā ar vērtspapīru aktīvu apkalpošanu, ietverot dividendes, ieņēmumus vai citas izmaksas, vai izpirkšanu vai pārdošanu, ko veic h) apakšpunktā minētās personas vai ieguldījumu sabiedrības, kredītiestādes, kolektīvu ieguldījumu uzņēmumi vai aktīvu pārvaldīšanas uzņēmumi, kas sniedz ieguldījumu pakalpojumus, vai citas vienības, kurām atļauts turēt finanšu instrumentus;
- j) tehnisko pakalpojumu nodrošinātāju sniegtajiem pakalpojumiem, kas atbalsta maksājumu pakalpojumu sniegšanu, ja to īpašumā nevienam brīdi nenonāk pārskaitāmie līdzekļi, tostarp datu apstrādei un uzglabāšanai, kredītu un privātuma aizsardzības pakalpojumiem, datu un personu autentiskuma noteikšanai, IT un sakaru tīklu nodrošināšanai, terminālu un maksājumu pakalpojumiem izmantojamo mehānismu nodrošināšanai un uzturēšanai;
- k) pakalpojumiem, kas balstīti uz instrumentiem, ko var izmantot preču vai pakalpojumu iepirkšanai tikai emitenta izmantotās telpās vai atbilstīgi tirdzniecības līgumam ar emitentu – ierobežotā pakalpojumu sniedzēju tīklā vai attiecībā uz ierobežotu preču vai pakalpojumu klāstu;
- l) maksājumu darījumiem, ko veic ar jebkādu telekomunikācijas, digitālu vai informācijas tehnoloģiju iekārtu, ja iegādājamās preces piegādā vai pakalpojumus sniedz izmantošanai telekomunikācijas, digitālā vai informācijas tehnoloģijas iekārtā ar noteikumu, ka telekomunikāciju, digitālais vai informācijas tehnoloģijas operators nav vienīgi starpnieks starp maksājumu pakalpojumu lietotāju un preču piegādātāju vai pakalpojumu sniedzēju;
- m) maksājumu darījumiem, ko veic starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem pašu vajadzībām, kā arī starp pārstāvjiem vai filiālēm pašu vajadzībām;
- n) maksājumu darījumiem, ko veic starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumu vai starp viena un tā paša mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem, neiesaistot tādus maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpniekus, kuri nepieder pie tās pašas uzņēmumu grupas; vai

o) pakalpojumiem, ko nodrošina pakalpojumu sniedzēji, lai izņemtu skaidru naudu no bankomātiem, rīkojoties kā viena vai vairāku karšu emitentu pārstāvji, kuri nav puse pamatlīgumā ar klientu, kas izņem skaidru naudu no maksājuma konta, ar noteikumu, ka šie pakalpojumu sniedzēji neveic citus maksājumu pakalpojumus, kas uzskaitīti pielikumā.

4. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā izmanto šādas definīcijas:

- 1) "izcelsmes dalībvalsts" ir:
 - i) dalībvalsts, kurā atrodas maksājumu pakalpojumu sniedzēja reģistrētā mītne; vai
 - ii) ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem nav reģistrētas mītnes – dalībvalsts, kurā atrodas tā galvenā mītne;
- 2) "uzņēmēja dalībvalsts" ir dalībvalsts, kura nav izcelsmes dalībvalsts un kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir pārstāvis vai filiāle, vai kurā tas sniedz pakalpojumus;
- 3) "maksājumu pakalpojums" ir viena no pielikumā minētajām uzņēmējdarbībām;
- 4) "maksājumu iestādes" ir juridiskas personas, kam saskaņā ar 10. pantu piešķirta atļauja nodrošināt un sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā;
- 5) "maksājuma darījums" ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja uzsākta darbība, nododot, pārvedot vai izņemot līdzekļus, neatkarīgi no maksātāja vai maksājuma saņēmēja attiecību pamatā esošajiem pienākumiem;
- 6) "maksājumu sistēma" ir naudas līdzekļu pārskaitīšanas sistēma, kurā ir oficiālas un standartizētas procedūras un kopīgi noteikumi attiecībā uz maksājumu darījumu apstrādi, tīrvērti un/vai norēķināšanos;
- 7) "maksātājs" ir tāda fiziska vai juridiska persona, kura ir maksājumu konta turētājs un kura atļauj veikt maksājuma uzdevumu no šā maksājumu konta, vai gadījumā, ja nav maksājumu konta, tad fiziska vai juridiska persona, kas dod rīkojumu par maksājumu darījumu;
- 8) "maksājuma saņēmējs" ir fiziska vai juridiska persona, kas ir pārskaitāmo naudas līdzekļu iecerētais saņēmējs;
- 9) "maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir 1. panta 1. punktā minētās iestādes, kā arī juridiskas un fiziskas personas, uz kurām attiecas 26. pantā noteiktais atbrīvojums;
- 10) "maksājumu pakalpojumu lietotājs" ir fiziska vai juridiska persona, kas izmanto maksājuma pakalpojumu kā maksātājs vai maksājuma saņēmējs, vai gan kā maksātājs, gan kā maksājuma saņēmējs;
- 11) "patērētājs" ir fiziska persona, kas maksājumu pakalpojumu līgumos, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās amatu, uzņēmējdarbību vai profesiju;
- 12) "pamatlīgums" ir maksājumu pakalpojumu līgums, ar kuru reglamentē atsevišķu un secīgu maksājumu darījumu veikšanu nākotnē un kurā var būt iekļautas saistības un nosacījumi maksājumu konta atvēršanai;
- 13) "naudas pārvedums" ir tāds maksājuma pakalpojums, ar kuru līdzekļus saņem no maksātāja, neizveidojot maksājuma kontu maksātāja vai maksājumu saņēmēja vārdā, un tā vienīgais mērķis ir nodot atbilstīgu līdzekļu apjomu maksājuma saņēmējam vai citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā, un/vai šos līdzekļus saņem un dara pieejamus maksājuma saņēmējam;
- 14) "maksājumu konts" ir tāds konts uz viena vai vairāku maksājumu pakalpojumu lietotāju vārda, ko izmanto maksājumu darījumu izpildei;
- 15) "līdzekļi" ir banknotes un monētas, virtuāla nauda un elektroniskā nauda, kā noteikts Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā;
- 16) "maksājuma uzdevums" ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājuma darījumu;
- 17) "valūtēšanas diena" ir atskaites brīdis, ko maksājumu pakalpojumu sniedzējs lieto, lai aprēķinātu procentus par līdzekļiem, kas noņemti no maksājumu konta vai ieskaitīti tajā;
- 18) "atsauces valūtas kurss" ir maiņas kurss, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādu valūtas maiņu, un ko dara pieejamu maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai ko iegūst no publiski pieejama avota;
- 19) "autentificēšana" ir procedūra, kas dod iespēju maksājumu pakalpojumu sniedzējam pārbaudīt konkrēta maksājumu instrumenta pielietojumu, arī tā personalizētos drošības elementus;
- 20) "standarta procentu likme" ir procentu likme, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādas piemērojamos procentus, un ko iegūst no publiski pieejama avota, kuru abas maksājumu pakalpojumu līguma puses var pārbaudīt;
- 21) "unikāls identifikators" ir burtu, ciparu vai simbolu kombinācija, ko maksājumu pakalpojumu sniedzējs noteicis maksājumu pakalpojumu lietotājam un kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jānorāda, lai nepārprotami identificētu otru maksājumu pakalpojumu lietotāju un/vai viņa maksājumu kontu, kas iesaistīts maksājuma darījumā;

22) "pārstāvis" ir fiziska vai juridiska persona, kas maksājumu pakalpojumu veikšanā rīkojas maksājumu iestādes vārdā;

II SADAĻA

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU SNIEDZĒJI

23) "maksājumu instruments" ir jebkāda(-as) individuāla(-as) ierīce(-es) un/vai procedūru kopums, par ko maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir vienojušies un ko maksājumu pakalpojumu lietotājs izmanto, lai ierosinātu maksājuma uzdevumu;

1. NODAĻA

Maksājumu iestādes

1. iedaļa

Vispārīgi noteikumi

24) "distances saziņas līdzekļi" ir jebkuri līdzekļi, ko bez maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja vienlaicīgas fiziskās klātbūtnes var izmantot maksājumu pakalpojuma līguma slēgšanai;

5. pants

Pieteikums atļaujas saņemšanai

25) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kurš dod iespēju maksājumu pakalpojumu lietotājam uzglabāt informāciju, kas adresēta personīgi viņam, tā, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucei par informēšanas nolūkam atbilstīgu laikposmu un ļautu neizmainītā veidā atveidot uzglabāto informāciju;

Lai varētu saņemt atļauju, maksājumu iestāde iesniedz izcelsmes dalībvalsts kompetentajām iestādēm pieteikumu, tam pievienojot:

26) "mikrouzņēmums" ir uzņēmums, kas brīdī, kad noslēdz maksājumu pakalpojumu līgumu, ir uzņēmums, kurš noteikts lēmuma 2003/361/EK pielikuma 1. pantā un 2. panta 1. un 3. punktā;

a) darbības programmu, kurā jo īpaši norāda paredzēto maksājumu pakalpojumu veidu;

27) "darba diena" ir diena, kurā maksātāja atbilstīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas iesaistīts maksājuma darījuma izpildē, strādā, kā vajadzīgs maksājuma darījuma izpildei;

b) uzņēmējdarbības plānu, ietverot provizorisku budžeta aprēķinu pirmajiem trim finanšu gadiem, kas liecina par to, ka pieteikuma iesniedzējs spēj lietot piemērotas un samērīgas sistēmas, resursus un procedūras, lai veiktu stabilu darbību;

28) "tiešā debeta maksājums" ir maksājuma pakalpojums no maksātāja maksājumu konta, ja maksājuma darījumu ierosina maksājuma saņēmējs, pamatojoties uz maksātāja piekrišanu maksājuma saņēmējam, maksājuma saņēmēja pakalpojumu sniedzējam vai maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam;

c) pierādījumus tam, ka maksājumu iestādei ir 6. pantā minētais sākumkapitāls;

29) "filiāle" ir tāda uzņēmējdarbības vieta, kura nav maksājumu iestādes galvenā mītne un kura nav juridiska persona, un kura tieši veic visus darījumus vai daļu no tiem, kas ir raksturīgi maksājumu iestāžu uzņēmējdarbībai; visas darījumu vietas, ko vienā dalībvalstī izveidojusi maksājumu iestāde, kuras galvenā mītne ir citā dalībvalstī, uzskata par vienu filiāli;

d) attiecībā uz maksājumu iestādēm, kas minētas 9. panta 1. punktā, – to pasākumu aprakstu, kas veikti, lai aizsargātu maksājumu pakalpojumu lietotāju līdzekļus atbilstīgi 9. pantam;

30) "grupa" ir tādu uzņēmumu grupa, kas sastāv no mātesuzņēmuma, tā meitasuzņēmumiem un vienībām, kurās mātesuzņēmumam vai tā meitasuzņēmumiem ir līdzdalība, kā arī uzņēmumi, kas savā starpā ir saistīti Direktīvas 83/349/EEK 12. panta 1. punkta nozīmē.

e) aprakstu par pieteikuma iesniedzēja pārvaldības pasākumiem un iekšējās kontroles mehānismiem, tostarp administratīvām, riska pārvaldības un grāmatvedības procedūrām, kas liecina par to, ka šie pārvaldības pasākumi, kontroles mehānismi un procedūras ir samērīgas, piemērotas, pareizas un saprātīgas;

f) to iekšējās kontroles mehānismu aprakstu, ko pieteikuma iesniedzējs ir ieviesis, lai ievērotu noteikumus par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanu saskaņā ar Direktīvu 2005/60/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1781/2006 (2006. gada 15. novembris) attiecībā uz naudas līdzekļu pārskaitījumiem pievienoto informāciju par maksātāju⁽¹⁾;

g) aprakstu par pieteikuma iesniedzēja organizatorisko struktūru, attiecīgā gadījumā iekļaujot aprakstu par to, kā paredzēts izmantot pārstāvjus un filiāles, un par ārpalpojumu mehānismiem, kā arī par tās dalību valsts vai starptautiskā maksājumu sistēmā;

h) to personu identitāti, kurām Direktīvas 2006/48/EK 4. panta 11. punkta nozīmē ir tieši vai netieši iegūta būtiska līdzdalība pieteikuma iesniedzējā, kā arī to faktiskās

⁽¹⁾ OV L 345, 8.12.2006., 1. lpp.

līdzdalības apjomu un pierādījumus par to atbilstību, ņemot vērā vajadzību nodrošināt maksājumu iestādes pārdomātu un piesardzīgu vadību;

- i) direktoru un par maksājumu iestādes pārvaldību atbildīgo personu identitāti un attiecīgā gadījumā to personu identitāti, kas atbildīgas par maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumu darbību pārvaldību, kā arī pierādījumus, ka šīm personām ir laba reputācija un ka tām piemīt atbilstīgas zināšanas un pieredze, lai sniegtu maksājumu pakalpojumus, kā noteikts maksājumu iestādes izcelsmes dalībvalstī;
- j) attiecīgā gadījumā obligāto revidentu un revīzijas uzņēmumu identitāti, kā paredzēts Eiropas Parlamenta Padomes Direktīvā 2006/43/EK (2006. gada 17. maijs), ar ko paredz gada pārskatu un konsolidēto pārskatu obligātās revīzijas ⁽¹⁾;
- k) datus par pieteikuma iesniedzēja juridisko statusu un statūtus;
- l) pieteikuma iesniedzēja galvenās mītnes adresi.

Lai piemērotu 1. punkta d), e) un g) apakšpunktu, pieteikuma iesniedzējs iesniedz aprakstu par viņa ieviestajiem revīzijas pasākumiem un organizatoriskajiem pasākumiem, lai veiktu visus vajadzīgos pasākumus lietotāju interešu aizsardzībai un lai nodrošinātu nepārtrauktību un uzticamību maksājumu pakalpojumu izpildē.

6. pants

Sākumkapitāls

Dalībvalstis izvirza prasību maksājumu iestādēm, lai atļaujas piešķiršanas laikā tām būtu šāds sākumkapitāls, kas ietvertu Direktīvas 2006/48/EK 57. panta a) un b) apakšpunktā definētos elementus:

- a) ja maksājumu iestāde sniedz tikai maksājumu pakalpojumu, kas minēts pielikuma 6. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 20 000;
- b) ja maksājumu iestāde sniedz maksājumu pakalpojumu, kas minēts pielikuma 7. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 50 000; un
- c) ja maksājumu iestāde sniedz jebkuru no maksājumu pakalpojumiem, kas minēti pielikuma 1., 2., 3., 4. vai 5. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 125 000.

7. pants

Pašu kapitāls

1. Maksājumu iestādes pašu kapitāls, kā noteikts Direktīvas 2006/48/EK 57. līdz 61., 63., 64. un 66. pantā, nedrīkst būt mazāks par lielāko summu, kas minēta šīs direktīvas 6. vai 8. pantā.

2. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai izvairītos no situācijas, kad vairākkārt izmanto elementus, kurus var iekļaut pašu kapitālu aprēķinā, ja maksājumu iestāde pieder tai pašai grupai kā cita maksājumu iestāde, kredītiestāde, ieguldījumu sabiedrība, aktīvu pārvaldīšanas uzņēmums vai apdrošināšanas uzņēmums. Šo apakšpunktu piemēro arī gadījumos, ja maksājumu iestādei ir hibrīda raksturs, un tā veic darbības, kas nav minētas pielikumā.

3. Ja ir ievēroti Direktīvas 2006/48/EK 69. panta noteikumi, dalībvalstīm vai to kompetentajām iestādēm ir izvēles iespējas attiecībā uz šīs direktīvas 8. panta piemērošanu maksājumu iestādēm, kuras ir ietvertas mātesuzņēmuma, kas ir kredītiestāde, konsolidētajā uzraudzībā saskaņā ar Direktīvu 2006/48/EK.

8. pants

Pašu kapitāla aprēķins

1. Neraugoties uz 6. pantā izklāstītajām sākumkapitāla prasībām, dalībvalstis maksājumu iestādēm izvirza prasību nepārtraukti uzturēt pašu kapitālu, ko aprēķina saskaņā ar vienu no turpmāk norādītajām trīs metodēm saskaņā ar kompetentu iestāžu izvēli atbilstīgi valsts tiesību aktiem.

A metode

Maksājumu iestāžu pašu kapitāls ir vismaz 10 % no to fiksēto pieskaitāmo izdevumu kopsummas iepriekšējā gadā. Kompetentās iestādes var pielāgot šo prasību, ja kopš iepriekšējā gada maksājumu iestādes uzņēmējdarbībā ir notikušas būtiskas pārmaiņas. Ja attiecīgā maksājumu iestāde aprēķinu veikšanas dienā nav veikusi uzņēmējdarbību pilnu gadu, minētā prasība ir 10 % attiecībā uz tās uzņēmējdarbības plānā paredzēto pieskaitāmo izdevumu kopsummu, ja vien kompetentās iestādes neprasa veikt izmaiņas minētajā plānā.

B metode

Maksājumu iestādes pašu kapitāls ir summa, kas nav mazāka kā kopsomma, ko veido turpmāk norādītie elementi, sareizināti ar mēroga koeficientu k, kā noteikts 2. punktā turpmāk, kur maksājumu summa (PV) ir viena divpadsmitā daļa no maksājumu darījumu kopsummas, ko maksājumu iestāde veikusi iepriekšējā gadā:

- a) 4,0 % no šīs PV daļas līdz EUR 5 miljoniem,
plus
- b) 2,5 % no šīs PV daļas virs EUR 5 miljoniem līdz EUR 10 miljoniem,
plus
- c) 1 % no šīs PV daļas virs EUR 10 miljoniem līdz EUR 100 miljoniem,
plus

⁽¹⁾ OV L 157, 9.6.2006., 87. lpp.

d) 0,5 % no šīs PV daļas virs EUR 100 miljoniem līdz EUR 250 miljoniem,

plus

e) 0,25 % no šīs PV daļas virs EUR 250 miljoniem.

C metode

Maksājumu iestādes pašu kapitāls ir summa, kas nav mazāka kā atbilstīgais rādītājs, kā noteikts a) apakšpunktā, sareizinot gan ar reizinājuma koeficientu, kas noteikts b) apakšpunktā, gan ar mēroga koeficientu k, kas noteikts 2. punktā:

a) Atbilstīgais rādītājs ir turpmāk norādīto lielumu kopsumma

- procentu ienākumi,
- procentu izdevumi,
- saņemtās komisijas maksas un nodevas un
- pārējie saimnieciskās darbības ieņēmumi.

Katru elementu iekļauj kopsummā kā pozitīvu vai negatīvu. Ienākumus no ārkārtas posteņiem vai nestandarta posteņiem nevar izmantot atbilstīgā rādītāja aprēķinā. Trešo pušu sniegto ārpalpojumu izdevumi var samazināt atbilstīgo rādītāju, ja izdevumus radījis uzņēmums, kas ir pakļauts uzraudzībai saskaņā ar šo direktīvu. Atbilstīgo rādītāju aprēķina iepriekšējā finanšu gada beigās, pamatojoties uz divpadsmit mēnešu novērojumiem. Atbilstīgo rādītāju aprēķina, izmantojot iepriekšējā finanšu gada datus. Tomēr pašu kapitāls, kas aprēķināts atbilstīgi C metodei, nav mazāks par 80 % no atbilstīgā rādītāja vidējā lieluma iepriekšējos trīs finanšu gados. Ja nav pieejami revidentu pārbaudīti rādītāji, drīkst izmantot darījumu aplēses.

b) Reizināšanas koeficientu iegūst šādi:

- i) 10 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas līdz EUR 2,5 miljoniem;
- ii) 8 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 2,5 miljoniem līdz EUR 5 miljoniem;
- iii) 6 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 5 miljoniem līdz EUR 25 miljoniem;
- iv) 3 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 25 miljoniem līdz EUR 50 miljoniem;
- v) 1,5 % virs EUR 50 miljoniem.

2. Mēroga koeficientu k, kuru paredzēts izmantot 1. punktā minētajā B un C metodē, iegūst šādi:

- a) 0,5, ja maksājumu iestāde sniedz tikai maksājumu pakalpojumu, kas minēts pielikuma 6. punktā;
- b) 0,8, ja maksājumu iestāde sniedz maksājumu pakalpojumu, kas minēts pielikuma 7. punktā;
- c) 1, ja maksājumu iestāde sniedz jebkuru no maksājumu pakalpojumiem, kas minēti pielikuma 1. līdz 5. punktā.

3. Kompetentās iestādes, pamatojoties uz maksājuma iestādes riska pārvaldības procesu, riska zaudējumu datu bāzes un iekšējās kontroles mehānismu izvērtējumu, var prasīt, ka maksājuma iestādei jātur pašu kapitāls, kas ir līdz 20 % lielāks par summu, kādu iegūst, piemērojot metodi, kas izvēlēta saskaņā ar 1. punktu, kā arī drīkst atļaut maksājuma iestādei turēt pašu kapitālu, kas ir par 20 % mazāks par summu, kādu iegūst, piemērojot metodi, kas izvēlēta saskaņā ar 1. punktu.

9. pants

Nodrošinājuma prasības

1. Dalībvalstis vai kompetentās iestādes izvirza prasību, ka maksājumu iestādei, kas veic jebkuru no pielikumā minētajiem maksājumu pakalpojumiem un tajā pašā laikā veic cita veida uzņēmējdarbību, kas minēta 16. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jāaizsargā līdzekļi, kas saņemti no maksājumu pakalpojumu lietotājiem vai saņemti no cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja, lai izpildītu maksājumu darījumus, šādā veidā:

vai nu:

- a) tos nevienu brīdi nesajauc kopā ar citu fizisku vai juridisku personu līdzekļiem, kas nav maksājumu pakalpojumu lietotāji, kā vārdā līdzekļi tiek glabāti, un, ja nākamās darba dienas beigās, kura seko dienai, kad līdzekļi saņemti, tos joprojām glabā maksājumu iestāde, kas tos vēl nav nogādājusi maksājumu saņēmējiem, nedz nosūtījusi citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, tos novieto atsevišķā kontā kredītiestādē vai iegulda drošos, likvīdos, zema riska aktīvos, kā tos definējušas izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes; un
- b) tos novieto atsevišķi atbilstīgi nacionālajiem tiesību aktiem maksājumu pakalpojumu lietotāju interesēs, aizsargājot pret citu maksājumu iestādes kreditoru prasījumiem, jo īpaši maksātnespējas gadījumā;

vai

- c) tos nodrošina ar apdrošināšanas polisi vai kādu citu salīdzināmu garantiju, ko izsniedzis tāds apdrošināšanas uzņēmums vai kredītiestāde, kas nepieder tai pašai grupai, kam pieder pati maksājumu iestāde, par tādu pašu summu, kādu nošķirtu apdrošināšanas polises vai citas salīdzināmas garantijas neesamības gadījumā; attiecīgā summa izmaksājama gadījumā, ja maksājumu iestāde nespēj pildīt savas finanšu saistības.

2. Ja maksājumu iestādei izvirza prasību nodrošināt līdzekļus saskaņā ar 1. punktu, un daļu no šajā punktā minētajiem līdzekļiem izmanto turpmākiem maksājumu darījumiem un atlikumu izmanto pakalpojumiem, kas nav maksājumu pakalpojumi, uz šo saņemto līdzekļu daļu, kas saņemta maksājumu darījumu veikšanai nākotnē, arī attiecas saistības saskaņā ar 1. punktu. Ja šī daļa svārstās vai nav iepriekš zināma, dalībvalstis drīkst atļaut maksājumu iestādēm piemērot šo punktu reprezentatīvai daļai, ko uzskata par tādu, ko izmanto maksājumu pakalpojumiem, ja kompetentās iestādes uzskata, ka šādu reprezentatīvu daļu var ticami aplēst, pamatojoties uz darījumu vēsturiskiem datiem.

3. Dalībvalstis vai kompetentās iestādes drīkst izvirzīt prasību, ka maksājumu iestādēm, kuras nenodarbojas ar citādu uzņēmējdarbību, vienīgi ar maksājumu pakalpojumiem, kas minēti 16. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jāpilda 1. punktā izklāstītās nodrošinājuma prasības.

4. Dalībvalstis vai kompetentās iestādes drīkst arī attiecināt šādas nodrošinājuma prasības tikai uz to maksājumu pakalpojumu lietotāju līdzekļiem, kuru individuālo līdzekļu kopsumma pārsniedz EUR 600 robežvērtību.

10. pants

Atļauju piešķiršana

1. Dalībvalstis prasa, lai tie uzņēmumi, kuri nav 1. panta 1. punkta a) līdz c), e) un f) apakšpunktā minētie – un kas nav fiziskas un juridiskas personas, uz kurām attiecas 26. pantā noteiktais atbrīvojums –, kuri vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus, pirms maksājumu pakalpojumu sniegšanas sākuma iegūst atļauju būt par maksājumu iestādēm. Atļauju piešķir tikai dalībvalstī reģistrētām juridiskām personām.

2. Atļauju piešķir, ja pieteikumam pievienotā informācija un pierādījumi atbilst visām 5. pantā izklāstītajām prasībām un ja kompetentās iestādes vispārējais novērtējums pēc pieteikuma izskatīšanas ir labvēlīgs. Pirms atļaujas piešķiršanas kompetentās iestādes attiecīgā gadījumā var, ja nepieciešams, konsultēties ar valsts centrālo banku vai citām attiecīgām valsts iestādēm.

3. Katrai maksājumu iestādei, kurai saskaņā ar izcelsmes dalībvalsts tiesību aktiem ir jābūt reģistrētai mītnei, galvenā mītne ir tajā pašā dalībvalstī, kur tai ir reģistrēta mītne.

4. Kompetentās iestādes piešķir atļauju tikai tad, ja, ņemot vērā vajadzību nodrošināt maksājumu iestādes pārdomātu un piesardzīgu vadību, maksājumu iestādei ir stingri pārvaldības pasākumi attiecībā uz tās maksājumu pakalpojumu uzņēmējdarbību, kas ietver skaidru organizatorisko struktūru ar labi noteiktām, pārskatāmām un konsekventām atbildības pamatnostādnēm, efektīvām procedūrām, kā noteikt, pārvaldīt, uzraudzīt riskus, kam tās ir vai varētu būt pakļautas, un ziņot par tiem, kā arī atbilstīgus iekšējās kontroles mehānismus, tostarp pareizas

administratīvās un grāmatvedības procedūras; šie pasākumi, procedūras un mehānismi ir vispārēji un proporcionāli attiecībā uz maksājumu iestādes nodrošināto maksājumu pakalpojumu veidu, apjomu un sarežģītību.

5. Ja maksājumu iestāde veic jebkādu no pielikumā norādītajiem maksājumu pakalpojumiem un vienlaicīgi iesaistās citās darījumu darbībās, kompetentās iestādes var pieprasīt, lai tiktu izveidota atsevišķa maksājumu pakalpojumu uzņēmējdarbības struktūrvienība, ja maksājumu iestādes ar maksājumiem nesaistītās darbības vājina vai var vājināt vai nu maksājumu iestādes finansiālo stabilitāti, vai arī kompetento iestāžu spēju uzraudzīt maksājumu iestādes atbilstību visām šīs direktīvas prasībām.

6. Kompetentās iestādes atļauju atsaka, ja, ņemot vērā vajadzību nodrošināt pārdomātu un piesardzīgu maksājumu iestādes vadību, tās nav pārliecinātas par to akcionāru vai dalībnieku piemērotību, kuriem ir būtiska līdzdalība.

7. Ja starp maksājumu iestādi un citām fiziskām vai juridiskām personām pastāv ciešas saiknes, kā noteikts Direktīvas 2006/48/EK 4. panta 46. punktā, kompetentās iestādes atļauju piešķir tikai tad, ja šīs saiknes netraucē kompetentajām iestādēm efektīvi veikt uzraudzības funkcijas.

8. Kompetentās iestādes piešķir atļauju tikai tad, ja trešās valsts normatīvie un administratīvie akti, kas regulē vienu vai vairākas fiziskas vai juridiskas personas, ar kurām maksājumu iestādei ir ciešas saiknes, vai šo normatīvo un administratīvo aktu piemērošanas grūtības tām netraucē nevainojami veikt uzraudzības uzdevumu.

9. Atļauja ir derīga visās dalībvalstīs un tā ļauj attiecīgajai maksājumu iestādei sniegt maksājumu pakalpojumus visā Kopienā vai nu atbilstoši pakalpojumu sniegšanas brīvībai, vai arī atbilstoši brīvībai veikt uzņēmējdarbību, ja vien šādi pakalpojumi ir minēti atļaujā.

11. pants

Lēmuma paziņošana

Trīs mēnešu laikā pēc pieteikuma saņemšanas vai, ja pieteikums ir nepilnīgs, pēc visas informācijas saņemšanas, kas vajadzīga lēmuma pieņemšanai, kompetentās iestādes informē pieteikuma iesniedzēju par to, vai atļauju piešķir vai atsaka. Ja atļauju atsaka, paziņo atteikuma iemeslus.

12. pants

Atļaujas atsaukšana

1. Kompetentās iestādes var atsaukt maksājumu iestādēm piešķirtu atļauju vienīgi tad, ja šāda iestāde:

a) nav izmantojusi atļauju 12 mēnešu laikā, nepārprotami atsakās no tās vai ilgāk par sešiem mēnešiem nav veikusi

darījumus, ja vien attiecīgā dalībvalsts nav noteikusi, ka šādos gadījumos atļauja zaudē spēku;

- b) ir saņēmusi atļauju, iesniedzot nepatiesas ziņas, vai ar citiem nelikumīgiem līdzekļiem;
- c) vairs neatbilst nosacījumiem par atļaujas piešķiršanu;
- d) turpinot tās maksājumu pakalpojumu uzņēmējdarbību, apdraudētu maksājumu sistēmas stabilitāti;
- e) atbilst kādam no citiem gadījumiem, kuros attiecīgās valsts tiesību akti paredz atļaujas atsaukšanu.

2. Jebkuru atļaujas atsaukumu pamato, un par to informē attiecīgās personas.

3. Atļaujas atsaukšanu publisko.

13. pants

Reģistrācija

Dalībvalstis izveido publiski pieejamu reģistru, kurā iekļauj visas atļauju saņēmušās maksājumu iestādes, to pārstāvjus un filiāles, kā arī visas fiziskās un juridiskās personas, to pārstāvjus un filiāles, uz kurām attiecas 26. pantā noteiktais atbrīvojums, un iestādes, kas minētas 2. panta 3. punktā, ciktāl tām saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesības sniegt maksājumu pakalpojumus. Tās iekļauj izcelsmes dalībvalsts reģistrā.

Minētajā reģistrā norāda maksājumu pakalpojumus, kurus maksājumu iestāde ir tiesīga veikt vai kuru veikšanai fiziska vai juridiska persona ir reģistrējusies. Atļauju saņēmušās maksājumu iestādes reģistrā ieraksta atsevišķi no fiziskajām un juridiskajām personām, kas reģistrētas saskaņā ar 26. pantu. Reģistrs ir publiski pieejams uzziņām, tam var piekļūt tiešsaistē, un to regulāri atjaunina.

14. pants

Atļaujas uzturēšana spēkā

Tiklīdz 5. pantā noteiktās informācijas un pierādījumu precizitāti ietekmē jebkādas izmaiņas, maksājumu iestāde attiecīgi bez liekas kavēšanās informē par to izcelsmes dalībvalsts kompetento iestādi.

15. pants

Grāmatvedība un obligātā revīzija

1. Direktīvu 78/660/EEK un atbilstošos gadījumos Direktīvu 83/349/EEK un Direktīvu 86/635/EEK un Eiropas Parlamenta un

Padomes Regulu (EK) Nr. 1606/2002 (2002. gada 19. jūlijs) par starptautisko grāmatvedības standartu piemērošanu ⁽¹⁾ piemēro maksājumu iestādēm *mutatis mutandis*.

2. Ja vien nav noteikts atbrīvojums Direktīvā 78/660/EEK un attiecīgos gadījumos Direktīvā 83/349/EEK un Direktīvā 86/635/EEK, maksājumu iestāžu gada pārskatu un konsolidēto pārskatu revīziju veic obligātie revidenti vai revīzijas uzņēmumi Direktīvas 2006/43/EK nozīmē.

3. Uzraudzības nolūkā dalībvalstis pieprasa, lai maksājumu iestādes sniegtu atsevišķu grāmatvedības informāciju par maksājumu pakalpojumiem, kā izklāstīts pielikumā, un attiecībā uz 16. panta 1. punktā norādītajām darbībām, par kuru sniedz revīzijas ziņojumu. Šo ziņojumu atbilstošā gadījumā sagatavo obligātie revidenti vai revīzijas uzņēmums.

4. Direktīvas 2006/48/EK 53. pantā paredzētās saistības *mutatis mutandis* attiecas uz maksājumu iestāžu obligātajiem revidentiem vai revīzijas uzņēmumiem attiecībā uz maksājumu pakalpojumu darbībām.

16. pants

Darbības

1. Papildus maksājumu pakalpojumu sniegšanai, kā izklāstīts pielikumā, maksājumu iestādes ir tiesīgas veikt šādas darbības:

- a) darbības pakalpojumu un ar tiem cieši saistītu palīgpakalpojumu sniegšana, piemēram, maksājumu darījumu izpildes nodrošināšana, ārvalstu valūtas maiņas pakalpojumi, glabāšana, kā arī datu uzglabāšana un apstrāde;
- b) maksājumu sistēmu darbība, neskarot 28. pantu;
- c) uzņēmējdarbība, kas nav maksājumu pakalpojumu sniegšana, ņemot vērā spēkā esošos Kopienas un valsts tiesību aktus.

2. Ja maksājumu iestādes sniedz vienu vai vairākus maksājumu pakalpojumus atbilstoši pielikumā noteiktajam, tās var turēt tikai maksājumu kontus, ko izmanto vienīgi maksājumu darījumiem. Jebkuri līdzekļi, ko maksājumu iestādes saņem no maksājumu pakalpojumu lietotājiem nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, nav noguldījumi vai citi atmaksājami līdzekļi Direktīvas 2006/48/EK 5. panta nozīmē vai elektroniskā nauda Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta nozīmē.

3. Maksājumu iestādes var piešķirt ar maksājumu pakalpojumiem saistītus kredītus, kā norādīts pielikuma 4., 5. un 7. punktā, tikai tad, ja ir ievērotas šādas prasības:

- a) kredīts ir speciāls kredīts, un to piešķir vienīgi sakarā ar darījuma izpildi;

⁽¹⁾ OV L 243, 11.9.2002., 1. lpp.

- b) neatkarīgi no valsts noteikumiem par kredītu sniegšanu, izmantojot kredītkartes, sakarā ar maksājumu piešķirtais un saskaņā ar 10. panta 9. punktu un 25. pantu izsniegtais kredīts ir atmaksājams īsā laikā, kas nekādā gadījumā nav ilgāks par divpadsmit mēnešiem;
- c) šādu kredītu nepiešķir no finanšu līdzekļiem, kas saņemti vai tiek turēti maksājumu darījumu izpildes nolūkā, un
- d) lai atbilstu uzraudzības iestāžu prasībām, maksājumu iestādes pašu kapitāls jebkurā laikā ir atbilstīgs piešķirtā kredīta kopējai summai.
4. Maksājumu iestādes nevar pieņemt noguldījumus vai citus atmaksājamus līdzekļus Direktīvas 2006/48/EK 5. panta nozīmē.
5. Šī direktīva neskar valstu pasākumus, ar ko ievieš Direktīvu 87/102/EEK. Šī direktīva neskar arī citus atbilstīgus Kopienas vai valsts tiesību aktus attiecībā uz aspektiem, kas ar šo direktīvu nav saskaņoti attiecībā uz patēriņa kredītu piešķiršanas nosacījumiem atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem.

2. iedaļa

Citas prasības

17. pants

Pārstāvju, filiāļu vai ārpakalpojumu struktūru izmantošana

1. Ja maksājumu iestāde vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus ar pārstāvja starpniecību, tā izcelsmes dalībvalsts kompetentajām iestādēm paziņo šādu informāciju:
- a) pārstāvja vārdu/nosaukumu un adresi;
- b) aprakstu par iekšējās kontroles mehānismu, ko pārstāvji izmantos, lai ievērotu noteikumus par to, lai nepieļautu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanu saskaņā ar Direktīvu 2005/60/EK;
- c) datus par direktoriem un personām, kas atbild par tās pārstāvja vadību, kuru izmantos maksājumu pakalpojumu sniegšanai, kā arī pierādījumus tam, ka šīs personas ir atbilstīgas un piemērotas.
2. Ja kompetentās iestādes saņem informāciju saskaņā ar 1. punktu, tad tās pārstāvi var iekļaut reģistrā, kas izveidots saskaņā 13. pantu.
3. Pirms pārstāvja iekļaušanas reģistrā kompetentās iestādes, ja tās uzskata, ka tām sniegtā informācija ir nepareiza, var veikt papildu darbību, lai attiecīgo informāciju pārbaudītu.

4. Ja pēc darbības veikšanas, lai attiecīgo informāciju pārbaudītu, kompetentās iestādes nav pārliecinātas par to, ka informācija, kura tām sniegta atbilstīgi 1. punktam, ir pareiza, tās attiecīgo pārstāvi neiekļauj reģistrā, kas izveidots saskaņā ar 13. pantu.

5. Ja maksājumu iestāde vēlas veikt darbības citā dalībvalstī, iesaistot pārstāvi, tā ievēro 25. pantā izklāstītās procedūras. Tādā gadījumā pirms pārstāvja reģistrēšanas saskaņā ar šo pantu izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes informē uzņēmēja dalībvalsts kompetentās iestādes par viņu nodomu reģistrēt pārstāvi un ņem vērā to atzinumu.

6. Ja minētās uzņēmēja dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir pamatots iemesls aizdomām, ka saistībā ar paredzēto pārstāvja iesaistīšanu vai filiāles izveidošanu notiek vai ir notikusi, vai ir mēģināta nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana vai terorisma finansēšana Direktīvas 2005/60/EK nozīmē, kā arī aizdomām, ka šāda pārstāvja iesaistīšana vai šādas filiāles izveidošana varētu palielināt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risku, tās attiecīgi informē uzņēmēja dalībvalsts kompetentās iestādes, kas var atteikties reģistrēt attiecīgo pārstāvi vai filiāli vai arī atsaukt pārstāvja vai filiāles reģistrāciju, ja tāda jau veikta.

7. Ja maksājumu iestāde vēlas uzticēt maksājumu pakalpojumu darbības funkcijas ārpakalpojumu sniedzējiem, tā attiecīgi informē par to savas izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes.

Svarīgu darbības funkciju uzticēšanu ārpakalpojumu sniedzējiem nedrīkst darīt veidā, kas var būtiski pasliktināt maksājumu iestādes iekšējās kontroles kvalitāti un kompetento iestāžu spējas uzraudzīt maksājumu iestādes atbilstību šīs direktīvas prasībām.

Otrā apakšpunkta nozīmē darbības funkciju uzskata par svarīgu, ja tās nepilnīga izpilde vai izpildes trūkums būtiski vājinātu maksājumu iestādes nepārtrauktu atbilstību šajā sadaļā paredzētajā darbības atļaujā noteiktajām prasībām vai citiem tās pienākumiem saskaņā ar šo direktīvu vai tās finansiālo darbību, vai tās maksājumu pakalpojumu stabilitāti un nepārtrauktību. Dalībvalstis nodrošina, lai, uzticot svarīgas darbības funkcijas ārpakalpojumu sniedzējiem, maksājumu iestādes izpilda šādus nosacījumus:

- a) ārpakalpojumi nedrīkst paredzēt augstākās vadības atbildības deleģēšanu;
- b) šajā direktīvā noteiktajām maksājumu iestādes saistībām un pienākumiem attiecībā uz tās maksājumu pakalpojumu izmantotajiem jāpaliek nemainītiem;
- c) nedrīkst vājināt nosacījumus, kuriem maksājumu iestādei jāatbilst, lai tai varētu piešķirt atļauju atbilstīgi šai sadaļai un lai šī atļauja paliktu spēkā;
- d) nav pieļaujams atcelt vai grozīt jebkurus citus nosacījumus, ar kādiem maksājumu iestādei piešķirta atļauja.

8. Maksājumu iestādes nodrošina, lai pārstāvji vai filiāles, kas rīkojas to vārdā, attiecīgi par to informētu maksājumu pakalpojumu lietotājus.

18. pants

Atbildība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai tad, ja maksājumu iestādes darbības funkciju izpildi uztic trešām pusēm, attiecīgās maksājumu iestādes veiktu piemērotus pasākumus, kas nodrošina šīs direktīvas prasību ievērošanu.

2. Dalībvalstis pieprasa, lai maksājumu iestādes saglabā pilnu atbildību par visām darbinieku vai pārstāvju, filiāļu vai ārpakalpojumu struktūru darbībām.

19. pants

Uzskaites dokumentācija

Dalībvalstis pieprasa maksājumu iestādēm vismaz piecus gadus glabāt visu šai sadaļai atbilstīgo dokumentāciju, neskarot Direktīvu 2005/60/EK vai citus attiecīgos Kopienas vai valsts tiesību aktus.

3. iedaļa

Kompetentās iestādes un uzraudzība

20. pants

Kompetento iestāžu izraudzīšana

1. Dalībvalstis par atļauju izsniegšanu maksājumu iestādēm un minēto maksājumu iestāžu, kas pilda šajā sadaļā paredzētos pienākumus, pienācīgu uzraudzību atbildīgajām kompetentajām iestādēm izrauga vai nu valsts iestādes, vai struktūras, kuras atzītas saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai kuras atzinušas valsts iestādes, tostarp valstu centrālās bankas, kam šajā nolūkā saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir piešķirtas skaidras pilnvaras.

Kompetentās iestādes garantē neatkarību no tirgus dalībniekiem un izvairās no interešu konfliktiem. Neskarot pirmo daļu, maksājumu iestādes, kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes vai pasta žiro norēķinu iestādes nedrīkst būt kompetentās iestādes.

Dalībvalstis attiecīgi informē Komisiju.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai saskaņā ar 1. punktu izraudzītajām kompetentajām iestādēm būtu visas pienākumu veikšanai vajadzīgās pilnvaras.

3. Ja dalībvalstī ir vairāk nekā viena šajā sadaļā aptvertajos jautājumos kompetenta iestāde, dalībvalstis nodrošina šo iestāžu ciešu sadarbību tā, lai tās varētu efektīvi pildīt savus attiecīgos

uzdevumus. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad šajā sadaļā iekļauto jautājumu kompetentās iestādes nav kompetentās iestādes, kuras ir atbildīgas par kredītiestāžu uzraudzību.

4. Saskaņā ar 1. punktu izraudzīto kompetento iestāžu pienākumus pilda izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes.

5. Šā panta 1. punktā nav noteikts, ka kompetentajām iestādēm liek uzraudzīt maksājumu iestāžu uzņēmējdarbību, izņemot pielikumā minēto maksājumu pakalpojumu sniegšanu un 16. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto darbību veikšanu.

21. pants

Pastāvīga uzraudzība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai pārbaudes, ko kompetentās iestādes veic nolūkā pārbaudīt pastāvīgu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, būtu samērīgas, piemērotas un atbilstīgas riskam, kādam maksājumu iestādes ir pakļautas.

Lai pārbaudītu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, kompetentās iestādes ir tiesīgas veikt šādus konkrētus pasākumus:

- a) izvirzīt maksājumu iestādei prasību sniegt visu vajadzīgo informāciju, lai uzraudzītu atbilstību;
- b) veikt pārbaudes uz vietas maksājumu iestādē, jebkurā struktūrā, kas sniedz maksājumu darījumu ārpakalpojumus, pie jebkura pārstāvja un jebkurā filiālē, kura sniedz maksājumu pakalpojumus, par ko atbild maksājumu iestāde;
- c) izdot ieteikumus, pamatnostādnes un attiecīgā gadījumā saistošus administratīvos noteikumus;
- d) apturēt vai atsaukt atļauju 12. pantā minētajos gadījumos.

2. Ciktāl tas nav pretrunā darbības atļaujas atsaukšanas kārtībai un krimināltiesību normām, dalībvalstis nodrošina, ka to attiecīgās kompetentās iestādes attiecībā uz maksājumu iestādēm vai to faktiskajiem vadītājiem par normatīvo vai administratīvo aktu pārkāpšanu saistībā ar to maksājumu pakalpojumu darbību vai darbības uzraudzību var pieņemt vai noteikt sankcijas vai pasākumus, kas īpaši paredzēti, lai izskaustu konstatētos pārkāpumus vai šādu pārkāpumu cēloņus.

3. Neskarot 6. panta, 7. panta 1. un 2. punkta un 8. panta prasības, dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentās iestādes ir tiesīgas veikt 1. punktā izklāstītos pasākumus, lai nodrošinātu pietiekošu kapitālu maksājumu pakalpojumu sniegšanai, jo īpaši gadījumos, kad maksājumu iestāžu ar maksājumiem nesaistītā darbība vājina vai var vājināt maksājumu iestādes finansiālo stabilitāti.

22. pants

Dienesta noslēpums

1. Dalībvalstis nodrošina, lai visas personas, kas strādā vai ir strādājušas kompetentajās iestādēs, kā arī eksperti, kas rīkojas kompetento iestāžu vārdā, būtu pakļauti pienākumam glabāt dienesta noslēpumu, neskarot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības.
2. Veicot informācijas apmaiņu saskaņā ar 24. pantu, ievēro stingras dienesta noslēpuma glabāšanas prasības, lai nodrošinātu personas un uzņēmuma tiesību aizsardzību.
3. Dalībvalstis var piemērot šo pantu, ņemot vērā Direktīvas 2006/48/EK 44. līdz 52. panta noteikumus *mutatis mutandis*.

23. pants

Tiesības vērsties tiesā

1. Dalībvalstis nodrošina, lai lēmumus, ko kompetentās iestādes pieņēmušas attiecībā uz maksājumu iestādēm atbilstoši tiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, varētu apstrīdēt tiesās.
2. Šā panta pirmā daļa attiecas arī uz atturēšanos no rīcības.

24. pants

Informācijas apmaiņa

1. Dažādu dalībvalstu kompetentās iestādes sadarbojas savā starpā un attiecīgā gadījumā ar Eiropas Centrālo banku un dalībvalstu centrālajām bankām un citām atbilstīgām kompetentām iestādēm, kas ir ieceltas saskaņā ar Kopienas vai valsts tiesību aktiem, kurus piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
2. Turklāt dalībvalstis pieļauj informācijas apmaiņu starp savām kompetentajām iestādēm un šādām organizācijām:
 - a) citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kas ir atbildīgas par atļaujas piešķiršanu maksājumu iestādēm un to uzraudzību;
 - b) Eiropas Centrālo banku un dalībvalstu centrālajām bankām, kas rīkojas kā monetārās un pārraudzības iestādes, un attiecīgā gadījumā citām valsts iestādēm, kuras ir atbildīgas par maksājumu un norēķinu sistēmu pārraudzību;
 - c) citas atbilstīgas iestādes, kas izraudzītas saskaņā ar šo direktīvu, Direktīvu 95/46/EK, Direktīvu 2005/60/EK un citiem Kopienas tiesību aktiem, kurus piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, piemēram, tiesību aktiem, kas piemērojami saistībā ar personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kā arī noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu.

25. pants

Tiesības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvība

1. Jebkura atļauju saņēmusi maksājumu iestāde, kas vēlas pirmoreiz sniegt maksājumu pakalpojumus citā dalībvalstī, kas nav izcelsmes dalībvalsts, saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, par to informē kompetentās iestādes savā izcelsmes dalībvalstī.

Izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes viena mēneša laikā pēc tādas informācijas saņemšanas paziņo uzņēmēja dalībvalsts kompetentajām iestādēm maksājumu iestādes nosaukumu un adresi, par filiāles vadību atbildīgo personu vārdus, filiāles organizatorisko struktūru un maksājumu pakalpojumu veidu, ko tā gatavojas sniegt uzņēmēja dalībvalsts teritorijā.

2. Lai varētu veikt pārbaudes un vajadzīgos pasākumus, kas paredzēti 21. pantā attiecībā uz maksājumu iestādes pārstāvi, filiāli vai ārpakalpojumu struktūru, kura atrodas citas dalībvalsts teritorijā, izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes sadarbojas ar uzņēmēja dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

3. Sadarbojoties saskaņā ar 1. un 2. punktu, izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes informē uzņēmēja dalībvalsts kompetentās iestādes katru reizi, kad tās gatavojas veikt pārbaudi uz vietas uzņēmēja dalībvalsts teritorijā.

Tomēr gadījumā, ja tās vēlas, izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes var deleģēt uzņēmēja dalībvalsts kompetentajām iestādēm uzdevumu veikt pārbaudes uz vietas minētajā iestādē.

4. Kompetentās iestādes savstarpēji sniedz visu būtisko un/vai atbilstīgo informāciju, jo īpaši gadījumos, kad pārstāvis, filiāle vai ārpakalpojumu struktūra ir izdarījusi pārkāpumu vai ir aizdomas, ka tā izdarījusi pārkāpumu. Šajā ziņā kompetentās iestādes pēc pieprasījuma paziņo jebkādu atbilstīgu informāciju un pēc savas iniciatīvas visu būtisko informāciju.

5. Panta 1. līdz 4. punkts neskar Direktīvā 2005/60/EK un Regulā (EK) Nr. 1781/2006, jo īpaši Direktīvas 2005/60/EK 37. panta 1. punktā un Regulas (EK) Nr. 1781/2006 15. panta 3. punktā paredzēto kompetento iestāžu pienākumu uzraudzīt vai pārbaudīt atbilstību šajos tiesību aktos noteiktajām prasībām.

4. iedaļa

Atbrīvojums

26. pants

Nosacījumi

1. Neskarot 13. pantu, dalībvalstis var atkāpties vai dot iespēju atļaut savām kompetentajām iestādēm atkāpties no visas vai daļas no 1. līdz 3. iedaļā izklāstītās procedūras un nosacījumu

piemērošanas, izņemot 20., 22., 23. un 24. pantu, un var atļaut iekļaut fiziskas un juridiskas personas 13. pantā paredzētajā reģistrā, ja:

- a) attiecīgās personas, tostarp jebkuras pārstāvja, par ko tā uzņemas pilnu atbildību, iepriekšējos 12 mēnešos veikto maksājumu darījumu vidējā kopsumma nepārsniedz EUR 3 miljonus mēnesī. Minēto prasību novērtē attiecībā uz tās komercdarbības plānā paredzēto maksājumu darījumu kopējo summu, ja vien kompetentā iestāde neprasa minēto plānu koriģēt, un
- b) neviena no uzņēmumu vadībā vai darbībā iesaistītajām fiziskajām personām nav bijusi tiesāta par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu, vai citiem finanšu noziegumiem.

2. Jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kas reģistrēta saskaņā ar 1. punktu, galvenajai mītnei vai dzīvesvietai jābūt tajā dalībvalstī, kur tā faktiski veic uzņēmējdarbību.

3. Šā panta 1. punktā minētās personas uzskata par maksājumu iestādēm, ievērojot, ka 10. panta 9. punkts un 25. pants uz tām neattiecas.

4. Dalībvalstis var arī noteikt, ka jebkura fiziska vai juridiska persona, kas reģistrēta saskaņā ar 1. punktu, var veikt tikai dažas no 16. pantā norādītajām darbībām.

5. Šā panta 1. punktā minētās personas ziņo kompetentajām iestādēm par visām savas situācijas izmaiņām, kas attiecas uz minētajā punktā norādīto nosacījumu. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tad, ja šā panta 1., 2. un 4. punktā izklāstītie nosacījumi vairs netiek izpildīti, attiecīgās personas saskaņā ar 10. pantā noteikto kārtību pieprasa atļauju 30 kalendāro dienu laikā.

6. Šo pantu nevar piemērot attiecībā uz Direktīvas 2005/60/EK noteikumiem vai valstu noteikumiem par vēršanos pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu.

27. pants

Paziņošana un informēšana

Ja dalībvalsts izmanto 26. pantā paredzēto atbrīvojumu, tā attiecīgi to paziņo Komisijai vēlākais līdz 2009. gada 1. novembrim un nekavējoties paziņo Komisijai par visām turpmākajām izmaiņām. Turklāt dalībvalsts paziņo Komisijai attiecīgo fizisko un juridisko personu skaitu un informē Komisiju par ikgadējo maksājumu darījumu kopējo summu katra kalendārā gada 31. decembrī, kā paredzēts 26. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

2. NODAĻA

Kopēji noteikumi

28. pants

Piekļuve maksājumu sistēmām

1. Dalībvalstis nodrošina, ka noteikumi par atļauju saņēmušu vai reģistrētu maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kas ir juridiskas personas, piekļuvi maksājumu sistēmām ir objektīvi, nediskriminējoši un samērīgi un ka minētie noteikumi netraucē piekļuvi vairāk, nekā tas vajadzīgs gan aizsardzībai pret īpašiem riska veidiem, piemēram, pret norēķinu risku, darbības risku, uzņēmuma risku, gan maksājumu sistēmas finansiālās un darbības stabilitātes aizsardzībai.

Maksājumu sistēmas nenosaka maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, maksājumu pakalpojumu lietotājiem vai citām maksājumu sistēmām nevienu no šādām prasībām:

- a) jebkurus ierobežojošus noteikumus attiecībā uz faktisku līdzdalību citās maksājumu sistēmās;
- b) jebkuru noteikumu, kas savstarpēji diskriminē atļauju saņēmušos pakalpojumu sniedzējus vai reģistrētus maksājumu pakalpojumu sniedzējus attiecībā uz to tiesībām, pienākumiem un pilnvarām; vai
- c) jebkādas ierobežojumus, kuru pamatā ir iestādes statuss.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro:

- a) Direktīvā 98/26/EK noteiktajām maksājumu sistēmām;
- b) maksājumu sistēmām, kas aptver tikai un vienīgi maksājumu pakalpojumu sniedzējus, kuri pieder vienai grupai, kas sastāv no struktūrām, kurām ir kapitāla saistības, kas piešķir vienai no saistītajām struktūrām faktisku kontroli pār pārējām; vai
- c) maksājumu sistēmām, ja vienīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs (viens struktūra vai grupa):

— sniedz vai var sniegt maksājumu pakalpojumu gan maksātājam, gan arī maksājuma saņēmējam un viens ir atbildīgs par sistēmas vadību, un

— atļauj citiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem piedalīties sistēmā un tie nav tiesīgi savā starpā vienoties par samaksu attiecībā uz maksājumu sistēmu, kaut gan tie var izveidot savus izcenojumus attiecībā uz maksātājiem un maksājumu saņēmējiem.

29. pants

Aizliegums personām, kas nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, sniegt maksājumu pakalpojumus

Dalībvalstis aizliedz fiziskām vai juridiskām personām, kas nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, un ir skaidri izslēgtas no šīs direktīvas darbības jomas, sniegt pielikumā minētos maksājumu pakalpojumus.

III SADAĻA

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU NOSACĪJUMU PĀRSKATĀMĪBA UN INFORMĒŠANAS PRASĪBAS

1. NODAĻA

Vispārīgi noteikumi

30. pants

Darbības joma

1. Šo sadaļu piemēro vienreizējiem maksājumu darījumiem, pamatlīgumiem un maksājumu darījumiem, uz ko tie attiecas. Iesaistītās puses var vienoties, ka to nepiemēro pilnībā vai piemēro daļēji, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs.

2. Dalībvalsts var paredzēt, ka šīs sadaļas noteikumus mikro-uzņēmumiem piemēro tādā pašā veidā kā patērētājiem.

3. Šī direktīva neskar valstu pasākumus, ar ko ievieš Direktīvu 87/102/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz patēriņa kredītu. Šī direktīva, saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, neskar arī citus atbilstīgus Kopienas vai valsts tiesību aktus attiecībā uz patēriņa kredītu piešķiršanas nosacījumiem, kas ar šo direktīvu nav saskaņoti.

31. pants

Citi noteikumi Kopienas tiesību aktos

Šīs sadaļas noteikumi neskar jebkādu Kopienas tiesību aktus, kuros ir iekļautas papildu prasības par iepriekšēju informēšanu.

Tomēr tad, ja ir piemērojama arī Direktīva 2002/65/EK, šīs direktīvas 3. panta 1. punkta noteikumus par informācijas sniegšanu, izņemot minētā punkta 2) apakšpunkta c) līdz g) punktu, 3) apakšpunkta a), d) un e) punktu un 4. apakšpunkta b) punktu, aizstāj ar šīs direktīvas 36., 37., 41. un 42. pantu.

32. pants

Maksa par informāciju

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs neprasa no maksājumu pakalpojuma lietotāja maksu par informācijas sniegšanu saskaņā ar šo sadaļu.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs var vienoties par maksu par tādu papildu vai biežāk sniegtu informāciju, kuru sniedz pēc pakalpojumu lietotāja pieprasījuma, vai par tās sniegšanu ar pamatlīgumā neparedzētiem saziņas līdzekļiem.

3. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs var uzlikt maksu par informāciju saskaņā ar 2. punktu, maksai ir jābūt piemērotai un atbilstīgai maksājumu pakalpojumu sniedzēja faktiskajām izmaksām.

33. pants

Pierādīšanas pienākums attiecībā uz informācijas prasībām

Dalībvalstis var paredzēt, ka pierādīšanas pienākums ir maksājumu pakalpojuma sniedzēja atbildība – pakalpojumu sniedzējs pierāda, ka ir ievērojis šajā sadaļā noteiktās informēšanas prasības.

34. pants

Atkāpe no informēšanas prasībām attiecībā uz mikromaksājumu instrumentiem un elektronisko naudu

1. Tādu maksājumu instrumentu gadījumā, kas saskaņā ar pamatlīgumu attiecas tikai uz atsevišķiem maksājumu darījumiem, kuri nepārsniedz EUR 30 vai kuriem vai nu ir EUR 150 tērēšanas limits, vai arī uzkrāti līdzekļi, kas nekad nepārsniedz EUR 150:

- a) atkāpjoties no 41., 42. un 46. panta, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksātāju tikai ar informāciju par maksājumu pakalpojumu galvenajām iezīmēm, tostarp maksājumu instrumentu izmantošanas veidu, atbildību, iekasētajiem izdevumiem un citu būtisku informāciju, kas vajadzīga, lai varētu pieņemt pamatotu lēmumu, kā arī norāda, kur viegli pieejama cita informācija un nosacījumi, kas minēti 42. pantā;
- b) var vienoties par to, ka, atkāpjoties no 44. panta, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nevar uzlikt pienākumu ierosināt izmaiņas pamatlīguma nosacījumos tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā;
- c) var panākt vienošanos, ka, atkāpjoties no 47. un 48. panta, pēc maksājuma darījuma veikšanas:
 - i) maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina vai dara pieejamu tikai atsauci, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam noteikt maksājumu darījumu, maksājuma darījuma summu, jebkādu izdevumu un/vai, ja veikti vairāki tāda paša veida maksājumu darījumi tam pašam maksājuma saņēmējam, tikai informāciju par šo maksājumu darījumu kopējo summu un izdevumiem;
 - ii) maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav pienākuma nodrošināt vai darīt pieejamu i) daļā minēto informāciju, ja maksājumu instruments ir lietots anonīmi vai ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs citādi nav tehniski spējīgs to nodrošināt. Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksātājam iespēju pārbaudīt uzkrāto līdzekļu summu.

2. Maksājumu darījumiem tikai valsts robežās dalībvalstis vai to kompetentās iestādes var samazināt vai divkāršot 1. punktā norādītās summas. Dalībvalstis var palielināt minētās summas līdz EUR 500 priekšapmaksas maksājumu instrumentiem.

2. NODAĻA

Vienreizēja maksājuma darījumi

35. pants

Darbības joma

1. Šo nodaļu piemēro vienreizējiem maksājuma darījumiem, uz kuriem neattiecas pamatlīgums.

2. Ja maksājuma uzdevumu vienreizējam maksājuma darījumam iesniedz ar maksājumu instrumentu, uz ko attiecas pamatlīgums, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav pienākuma sniegt vai darīt pieejamu informāciju, kura maksājumu pakalpojuma lietotājam jau ir sniegta, pamatojoties uz pamatlīgumu ar citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju, vai kuru viņam sniegs saskaņā ar šo pamatlīgumu.

36. pants

Iepriekšēja vispārēja informācija

1. Dalībvalstis prasa, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksājumu pakalpojuma izmantotājam tam viegli pieejamā formā nodotu informāciju un nosacījumus, kas minēti 37. pantā, pirms maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds vienreizēja maksājuma pakalpojuma līgums vai piedāvājums. Pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma maksājumu pakalpojumu sniedzējs informāciju un nosacījumus sniedz uz papīra vai cita pastāvīga informācijas nesēja. Informāciju un nosacījumus izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidri saprotamā veidā tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušās.

2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts vienreizēja maksājuma pakalpojuma līgums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj izpildīt 1. punkta nosacījumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savas saistības saskaņā ar minēto punktu uzreiz pēc maksājumu darījuma izpildes.

3. Šā panta 1. punktā minētās saistības arī var izpildīt, iesniedzot vienreizēja maksājuma pakalpojuma līguma projektu vai maksājuma uzdevuma projektu, kas ietver informāciju un nosacījumus, kas minēti 37. pantā.

37. pants

Informācija un nosacījumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu lietotājam sniedz vai dara pieejamu šādu informāciju un nosacījumus:

a) norādi uz informāciju vai pakalpojuma lietotāja identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi izpildīt maksājuma uzdevumu;

b) maksājumu pakalpojuma izpildes maksimālo laiku;

c) visas maksas, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā tā maksājumu pakalpojumu sniedzējam un attiecīgā gadījumā maksu sadalījumu;

d) attiecīgā gadījumā faktisko vai atsauces valūtas kursu, ko piemēro maksājuma darījumam;

2. Attiecīgā gadījumā jebkādu 42. pantā norādīto informāciju un nosacījumus maksājumu pakalpojumu lietotājam nodod viegli pieejamā veidā.

38. pants

Informācija maksātājam pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas

Uzreiz pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 36. panta 1. punktā, sniedz vai dara pieejamu maksājuma saņēmējam šādu informāciju:

a) atsauci, kas ļauj maksātājam identificēt maksājumu darījumu, un attiecīgā gadījumā informāciju par maksājuma saņēmēju;

b) maksājuma darījuma summu valūtā, kāda izmantota maksājuma uzdevumā;

c) jebkuras maksājuma darījuma maksas apmēru, kas jāmaksā maksājuma saņēmējam, un attiecīgā gadījumā šādu maksu sadalījumu;

d) attiecīgā gadījumā maiņas kursu, ko maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, vai atsauci uz to, ja tas atšķiras no kursa, kas noteikts saskaņā ar 37. panta 1. punkta d) apakšpunktu, un maksājuma darījuma summu pēc valūtas konvertēšanas; un

e) maksājuma uzdevuma saņemšanas dienu.

39. pants

Informācija maksājuma saņēmējam pēc darījuma izpildes

Uzreiz pēc maksājuma darījuma izpildes maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 36. panta 1. punktā, sniedz vai dara pieejamu maksājuma saņēmējam šādu informāciju:

a) atsauci, kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājumu darījumu un attiecīgā gadījumā maksātāju, kā arī jebkādu informāciju, kas sniegta līdz ar maksājuma darījumu;

b) maksājuma darījuma summu valūtā, kādā ir maksājuma saņēmēja līdzekļi;

- c) jebkuras maksājuma darījuma maksas apmēru, kas jāmaksā maksājuma saņēmējam, un attiecīgā gadījumā šādu maksu sadalījumu;
- d) attiecīgā gadījumā maiņas kursu, ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pirms valūtas konvertēšanas; un
- e) kreditēšanas valūtēšanas diena.

tostarp elektroniskā pasta adresi, kas ir atbilstīga saziņai ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju, un

- b) dati par attiecīgajām uzraudzības iestādēm un par 13. pantā paredzēto reģistru vai jebkādu citu atbilstīgu publisku reģistru, kas sniedz pakalpojumu sniedzējam atļaujas un reģistrācijas numuru vai līdzvērtīgus identifikācijas līdzekļus, kuri noteikti attiecīgajā reģistrā;

- 2) par maksājumu pakalpojumu izmantošanu:

- a) sniedzamā pakalpojuma galveno īpašību apraksts;
- b) norāde uz informāciju vai pakalpojuma lietotāja identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi izpildīt maksājuma uzdevumu;
- c) veidu un procedūru, kā sniedz piekrišanu maksājumu darījuma izpildei un šādas piekrišanas atsaukumam atbilstīgi 54. un 66. pantam;
- d) norāde par laiku, kādā saņemts maksājumu uzdevums, kā noteikts 64. panta 1. punktā, un maksājumu pakalpojumu sniedzēja noslēgšanas laiku (*cut-off time*);
- e) maksājumu pakalpojumu izpildes maksimālais laiks, un
- f) vai pastāv iespēja vienoties par tērēšanas limitu, ko paredz maksājumu instrumentiem saskaņā ar 55. panta 1. punktu;

3. NODAĻA

Pamatlīgumi

40. pants

Darbības joma

Šo nodaļu piemēro maksājuma darījumiem, uz kuriem neattiecas pamatlīgums.

41. pants

Iepriekšēja vispārējā informācija

1. Dalībvalstis prasa, lai laicīgi pirms tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds pamatlīgums vai piedāvājums, maksājumu pakalpojumu sniedzējam, izmantojot papīru vai jebkādu citu pastāvīgo informācijas nesēju, jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam informācija un nosacījumi, kas paredzēti 42. pantā. Informāciju un nosacījumus izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidri saprotamā veidā tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušas.

2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts pamatlīgums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj izpildīt 1. punkta nosacījumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savas saistības saskaņā ar 1. punktu uzreiz pēc pamatlīguma noslēgšanas.

3. Šā panta 1. punktā minētās saistības arī var izpildīt, iesniedzot pamatlīguma projektu, kas ietver informāciju un nosacījumus, kas paredzēti 42. pantā.

42. pants

Informācija un nosacījumi

Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu lietotājam sniedz šādu informāciju un nosacījumus:

- 1) par maksājumu pakalpojumu sniedzēju:
- a) maksājumu pakalpojumu sniedzēja nosaukums, tā galvenās mītnes ģeogrāfiskā adrese un attiecīgā gadījumā tā pārstāvja vai filiāles ģeogrāfiskā adrese, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, un jebkādas citas adreses,
- 2) par maksājumu pakalpojumu izmantošanu:
- a) sniedzamā pakalpojuma galveno īpašību apraksts;
- b) norāde uz informāciju vai pakalpojuma lietotāja identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi izpildīt maksājuma uzdevumu;
- c) veidu un procedūru, kā sniedz piekrišanu maksājumu darījuma izpildei un šādas piekrišanas atsaukumam atbilstīgi 54. un 66. pantam;
- d) norāde par laiku, kādā saņemts maksājumu uzdevums, kā noteikts 64. panta 1. punktā, un maksājumu pakalpojumu sniedzēja noslēgšanas laiku (*cut-off time*);
- e) maksājumu pakalpojumu izpildes maksimālais laiks, un
- f) vai pastāv iespēja vienoties par tērēšanas limitu, ko paredz maksājumu instrumentiem saskaņā ar 55. panta 1. punktu;
- 3) par maksām, procentu maksām un valūtu maiņas likmēm:
- a) visas maksas, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā tā maksājumu pakalpojumu sniedzējam, un attiecīgā gadījumā maksu sadalījums;
- b) attiecīgā gadījumā piemērojamās procentu likmes un maiņas kursi vai, ja jāizmanto standarta procentu likme un atsaucis maiņas kurss, faktiskās procentu likmes aprēķina metode un attiecīgais šādas procentu likmes vai maiņas kursa noteikšanas datums un likme vai pamats, un
- c) ja ir vienošanās – standarta procentu likmes vai atsaucis maiņas kursa izmaiņu tūlītēja piemērošana un informēšanas prasības saistībā ar izmaiņām atbilstīgi 44. panta 2. punktam;
- 4) par saziņu:
- a) attiecīgā gadījumā saziņas līdzekļi, tostarp tehniskās prasības attiecībā uz maksājumu pakalpojumu lietotāja sakaru iekārtām, par kurām puses vienojas, lai pārsūtītu informāciju vai paziņojumus saskaņā ar šo direktīvu;

- b) tas, kādā veidā un cik bieži ir jāsniedz vai jādara pieejama šajā direktīvā noteiktā informācija;
- c) valoda vai valodas, kādās noslēgs pamatlīgumu un kurās veiks saziņu šo līgumattiecību laikā, un
- d) maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesības saņemt pamatlīguma nosacījumus, kā arī informāciju un nosacījumus saskaņā ar 43. pantu;
- 5) par drošības un korektīviem pasākumiem:
- a) attiecīgā gadījumā pasākumu apraksts, kas jāveic maksājumu pakalpojumu lietotājam maksājumu instrumenta drošai uzglabāšanai, un informācija par to, kā informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju saistībā ar 56. panta 1. punkta b) apakšpunktu;
- b) ja ir vienošanās – apstākļi, kuros maksājumu pakalpojumu sniedzējs patur tiesības bloķēt maksājumu instrumentu saskaņā ar 55. pantu;
- c) atsauce uz maksātāja atbildību saskaņā ar 61. pantu, tostarp informāciju par attiecīgo summu;
- d) informācija par to, kā un kad maksājumu pakalpojumu lietotājam ir jāinformē maksājumu pakalpojumu sniedzējs par jebkādiem neatļautiem vai nepareizi veiktiem darījumiem atbilstīgi 58. pantam, kā arī par maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildību par neatļautiem maksājumu darījumiem saskaņā ar 60. pantu;
- e) norāde uz maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildību par maksājumu darījumu izpildi saskaņā ar 75. pantu, un
- f) kompensēšanas nosacījumi saskaņā ar 62. un 63. pantu;
- 6) par izmaiņām pamatlīgumā un pamatlīguma laušanu:
- a) ja ir vienošanās – informācija par to, ka tiks uzskatīts, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs ir pieņēmis nosacījumu izmaiņas, kā noteikts 44. pantā, ja viņš līdz ierosinātajai izmaiņu spēkā stāšanās dienai nav paziņojis maksājumu pakalpojumu sniedzējam par to, ka viņš tām nepiekrīt;
- b) līguma termiņš, un
- c) maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesības lauzt pamatlīgumu un jebkādas vienošanās saistībā ar tā laušanu atbilstīgi 44. panta 1. punktam un 45. pantam;
- 7) par pārsūdzību:
- a) jebkurš līguma noteikums par tiesībām, ko piemēro pamatlīgumam, un/vai kompetento tiesu, un
- b) norāde par ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūrām, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam ir pieejamas saskaņā ar 80. līdz 83. pantu.

43. pants

Informācijas un pamatlīguma nosacījumu pieejamība

Jebkurā līgumattiecību laika posmā maksājumu pakalpojumu lietotājam ir tiesības pēc pieprasījuma saņemt pamatlīguma nosacījumus, kā arī 42. pantā norādīto informāciju un noteikumus papīra formā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja.

44. pants

Izmaiņas pamatlīguma nosacījumos

1. Jebkādas izmaiņas pamatlīgumā, kā arī 42. pantā noteiktajā informācijā un noteikumos, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ierosina tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā, un ne vēlāk kā divus mēnešus pirms to ierosinātās piemērošanas dienas.

Attiecīgā gadījumā saskaņā ar 42. panta 6) punkta a) apakšpunktu maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir jāinformē maksājumu pakalpojumu lietotājs par to, ka var uzskatīt, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs ir pieņēmis šīs izmaiņas, ja viņš līdz to pilnīgas spēkā stāšanās datumam nav paziņojis maksājumu pakalpojumu sniedzējam par to, ka viņš tām nepiekrīt. Šādā gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs arī norāda, ka maksājumu pakalpojuma lietotājam ir tiesības nekavējoties un bez soda maksājuma lauzt pamatlīgumu līdz izmaiņu piemērošanas dienai.

2. Procentu likmes vai maiņas kursa izmaiņas var piemērot uzreiz un bez iepriekšējas paziņošanas, ja par šādām tiesībām ir panākta vienošanās pamatlīgumā un ja šo izmaiņu pamatā ir standarta procentu likmes vai atsauces maiņas kurss, par ko ir panākta vienošanās atbilstīgi 42. panta 3) punkta b) un c) apakšpunktam. Maksājumu pakalpojumu lietotāju pēc iespējas ātrāk informē par izmaiņām procentu likmē tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā, izņemot, ja puses ir vienojušas par konkrētu periodiskumu vai veidu, kādā ir jāsniedz vai jādara pieejama informācija. Tomēr procentu likmes vai maiņas kursa izmaiņas, kas ir labvēlīgākas maksājumu pakalpojumu lietotājam, var piemērot bez iepriekšējas paziņošanas.

3. Izmaiņas procentu likmē vai maiņas kursā, ko izmanto maksājumu darījumos, īsteno un aprēķina neitrāli, lai nediskriminētu maksājumu pakalpojumu lietotājus.

45. pants

Līguma laušana

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājs var lauzt pamatlīgumu jebkurā laikā, izņemot, ja puses ir vienojušās par iepriekšējas paziņošanas termiņu. Šāds termiņš nevar būt ilgāks par vienu mēnesi.

2. Par tāda pamatlīguma laušanu, kurš noslēgts uz noteiktu laiku, kas pārsniedz 12 mēnešus, vai arī uz nenoteiktu laiku, maksājumu pakalpojumu lietotājam maksu nenosaka, ja pagājuši 12 mēneši. Visos pārējos gadījumos līguma laušanas maksa ir atbilstīga un samērīga ar izdevumiem.

3. Ja panākta vienošanās pamatlīgumā, maksājumu pakalpojumu lietotājs var lauzt pamatlīgumu, kas noslēgts uz nenoteiktu laiku, paziņojot par to vismaz divus mēnešus iepriekš tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā.

4. Maksas, ko regulāri iekasē par maksājumu pakalpojumiem, maksājumu pakalpojumu lietotājs maksā vienīgi proporcionāli līdz līguma beigām. Ja šādu maksu veic avansā, to proporcionāli atmaksā.

5. Šā panta nosacījumi neskar dalībvalstu tiesību aktus un noteikumus, ar ko nosaka puses tiesības paziņot, ka līgums nav īstenojams vai ir spēkā neesošs.

6. Dalībvalstis var paredzēt maksājumu pakalpojumu lietotājiem izdevīgākus noteikumus.

46. pants

Informācija pirms atsevišķa maksājuma darījuma izpildes

Gadījumā, ja atsevišķu maksājumu darījumu veic saskaņā ar pamatlīgumu, ko ierosināja maksātājs, maksājumu pakalpojumu sniedzējs pēc maksātāja pieprasījuma attiecībā uz šo konkrēto maksājuma darījumu sniedz precīzu informāciju par maksimālo izpildes laiku un maksu, kas jāsedz maksātājam un attiecīgā gadījumā maksu sadalījumu.

47. pants

Informācija maksātājam par atsevišķiem maksājumu darījumiem

1. Pēc tam, kad atsevišķa maksājumu darījuma summa ir noņemta no maksātāja konta, vai ja maksātājs pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas neizmanto maksāšanas kontu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs bez liekas kavēšanās sniedz maksātājam šādu informāciju tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā:

a) atsauci, kas ļauj maksātājam identificēt katru maksājuma darījumu, un attiecīgā gadījumā informāciju par maksājuma saņēmēju;

b) maksājuma darījuma summu valūtā, kādā tā noņemta no maksātāja konta, vai valūtā, kādā izmantota maksājuma uzdevumā;

c) attiecīgā gadījumā jebkuras maksājuma darījuma maksas apmēru un tās sadalījumu, vai procentus, kas jāmaksā maksātājam;

d) attiecīgā gadījumā maiņas kursu, ko maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pēc valūtas konvertēšanas, un

e) debītēšanas valūtēšanas dienu vai maksājuma uzdevuma saņemšanas dienu.

2. Pamatlīgumā var būt iekļauts nosacījums, ka 1. punktā minētā informācija ir jāsniedz vai jādara pieejama periodiski vismaz reizi mēnesī un veidā, par kādu panākta vienošanās, kas ļauj maksātājam informāciju saglabāt un pavairot nemainītu.

3. Tomēr dalībvalstis var maksājumu pakalpojumu sniedzējam uzlikt par pienākumu nodrošināt informāciju sniegt papīra formātā reizi mēnesī par brīvu.

48. pants

Informācija maksājuma saņēmējam par atsevišķiem maksājumu darījumiem

1. Pēc atsevišķa maksājuma darījuma izpildes maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 41. panta 1. punktā, bez liekas kavēšanās sniedz maksājuma saņēmējam šādu informāciju:

a) atsauci, kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājumu darījumu un attiecīgā gadījumā maksātāju, kā arī jebkādu informāciju, kas sniegta līdz ar maksājuma darījumu;

b) maksājuma darījuma summu valūtā, kādā ir kreditēts maksājuma saņēmēja maksājuma konts;

c) jebkuras maksājuma darījuma maksas apmēru un – attiecīgā gadījumā – tās sadalījumu vai procentus, kas jāmaksā maksājuma saņēmējam;

d) attiecīgā gadījumā maiņas kursu, ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pirms valūtas konvertēšanas; un

e) kreditēšanas valūtēšanas dienu.

2. Pamatlīgumā var būt iekļauts nosacījums, ka 1. punktā minētā informācija ir jāsniedz vai jādara pieejama periodiski vismaz reizi mēnesī un veidā, par kādu panākta vienošanās, kas ļauj maksājuma saņēmējam informāciju saglabāt un pavairot nemainītu.

3. Tomēr dalībvalstis var maksājumu pakalpojumu sniedzējam uzlikt par pienākumu informāciju sniegt papīra formātā reizi mēnesī par brīvu.

4. NODAĻA

Kopēji noteikumi

49. pants

Valūta un konvertēšana

1. Maksājumus veic tādā valūtā, par kādu puses vienojušās.
2. Ja pirms maksājuma darījuma uzsākšanas piedāvā veikt valūtas konvertēšanu un ja valūtas konvertēšanas pakalpojumu piedāvā tirdzniecības vietā vai to piedāvā maksājuma saņēmējs, tad tās puses pienākums, kas piedāvā maksātājam valūtas konvertēšanas pakalpojumu, ir atklāt maksātājam visas maksas, kā arī to valūtas kursu, ko lieto, lai veiktu maksājumu darījuma konvertēšanu.

Maksātājs piekrīt uz šāda pamata veiktam valūtas konvertēšanas pakalpojumam.

50. pants

Informācija par papildu maksu vai atlaidēm

1. Ja maksājuma saņēmējs pieprasa maksu vai piedāvā atlaidi par noteikta maksājumu instrumenta izmantošanu, maksājuma saņēmējs par to informē maksātāju pirms maksājumu darījuma sākšanas.
2. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai trešā puse pieprasa maksu par noteikta maksājumu instrumenta izmantošanu, par to informē maksājumu pakalpojumu lietotāju pirms maksājumu darījuma sākšanas.

IV SADAĻA

TIESĪBAS UN PIENĀKUMI SAISTĪBĀ AR MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU SNIEGŠANU UN IZMANTOŠANU

1. NODAĻA

Kopēji noteikumi

51. pants

Darbības joma

1. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs, puses var vienoties, ka daļēji vai pilnībā nepiemēro 52. panta 1. punktu, 54. panta 2. punktu otro apakšpunktu, 59., 61., 62., 63., 66. un 75. pantu. Puses var vienoties arī par citu laika periodu nekā to, kas paredzēts 58. pantā.
2. Dalībvalstis var noteikt, ka 83. pantu nepiemēro, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs.
3. Dalībvalsts var paredzēt, ka šīs sadaļas noteikumus piemēro mikrouzņēmumiem tādā pašā veidā kā patērētājiem.

4. Šī direktīva neskar valstu pasākumus, ar ko ievieš Direktīvu 87/102/EEK. Šī direktīva, saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, neskar arī citus atbilstīgus Kopienas vai valsts tiesību aktus attiecībā uz aspektiem, kas ar šo direktīvu nav saskaņoti attiecībā uz patēriņa kredītu piešķiršanas nosacījumiem.

52. pants

Piemērojamās maksas

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs nevar pieprasīt maksu no maksājuma pakalpojumu lietotāja par savu informēšanas pienākumu pildīšanu vai par korekcijas un novēršanas pasākumu veikšanu atbilstīgi šai sadaļai, ja vien 65. panta 1. punktā, 66. panta 5. punktā un 74. panta 2. punktā nav noteikts citādi. Par šo maksu vienojas maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, un šī maksa ir piemērota un samērīga ar maksājumu pakalpojumu sniedzēja faktiskajām izmaksām.

2. Ja maksājumu darījums nav saistīts ar valūtas konvertēšanu, dalībvalstis pieprasa, lai maksājuma saņēmējs maksātu sava maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzlikto maksu, savukārt maksātājs maksātu sava maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzlikto maksu.

3. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs neliedz maksājuma saņēmējam pieprasīt no maksātāja maksu vai piedāvāt samazinājumu konkrētā maksājumu instrumenta izmantošanai. Tomēr dalībvalstis var aizliegt vai ierobežot maksas pieprasīšanu, ņemot vērā vajadzību veicināt konkurenci un efektīvu maksājumu instrumentu izmantošanu.

53. pants

Atkāpe attiecībā uz maza apjoma maksājumu instrumentiem un elektronisko naudu

1. Tādu maksājumu instrumentu gadījumā, kuri saskaņā ar pamatlīgumu attiecas vienīgi uz atsevišķiem maksājumu darījumiem un kuri nepārsniedz EUR 30 vai kuriem ir vai nu EUR 150 tērēšanas limits, vai kuros uzglabā līdzekļus, kas nepārsniedz EUR 150, maksājumu pakalpojumu sniedzēji jebkurā brīdī var vienoties ar saviem maksājumu pakalpojumu lietotājiem par to, ka:

- a) nepiemēro 56. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 57. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu, kā arī 61. panta 4. un 5. punktu, ja maksājumu instrumentā nav atļauta tā bloķēšana vai paredzēts aizliegums tā turpmākai lietošanai;
- b) nepiemēro 59. un 60. pantu un 61. panta 1. un 2. punktu, ja maksājumu instrumentu izmanto anonīmi vai ja maksājumu pakalpojuma sniedzējs cita, maksājumu instrumentam raksturīga, iemesla dēļ nevar pierādīt, ka tam ir bijusi atļauta veikt maksājumu darījumu;
- c) atkāpjoties no 65. panta 1. punkta, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav jāziņo maksājumu pakalpojumu lietotājam par maksājumu uzdevuma noraidīšanu, ja neveikšana ir skaidra no konteksta;

- d) atkāpjoties no 66. panta, maksātājs nevar atsaukt maksājuma uzdevumu pēc tam, kad maksājuma saņēmējam ir nodots maksājuma uzdevums vai piekrišana veikt maksājuma darījumu maksājuma saņēmējam;
- e) atkāpjoties no 69. un 70. panta, piemēro citus laikposmus.

2. Maksājumu darījumiem valsts robežās dalībvalstis vai to kompetentās iestādes var samazināt vai divkāršot 1. punktā norādītās summas. Tās var palielināt šīs summas līdz EUR 500 priekšapmaksas maksājumu instrumentiem.

3. Šīs direktīvas 60. un 61. pantu piemēro arī attiecībā uz elektronisko naudu Direktīvas 2000/46/EK 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta nozīmē, ja vien maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nevar iesaldēt maksājumu kontu vai bloķēt maksājumu instrumentu. Dalībvalstis šo atrunu var ierobežot un attiecināt tikai uz konkrēta lieluma kontiem vai maksājumu instrumentiem.

2. NODAĻA

Maksājumu darījumu autorizācija

54. pants

Piekrišana un piekrišanas atsaukšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājuma darījums uzskatāms par autorizētu tikai tad, ja maksātājs ir devis piekrišanu veikt maksājuma darījumu. Maksātājs var autorizēt maksājumu darījumu pirms maksājuma darījuma izpildīšanas vai, ja par to ir vienojušies maksātājs un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs, pēc tās.

2. Piekrišanu izpildīt maksājuma darījumu vai maksājumu darījumu virkni dod kārtībā, par ko ir panākta vienošanās starp maksātāju un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

Ja šādas piekrišanas nav, maksājuma darījumu uzskata par neatļautu.

3. Maksātājs savu piekrišanu var atsaukt jebkurā laikā, bet ne vēlāk par 66. pantā minēto neatceļamības dienu. Maksājumu darījumu virknes veikšanai dotu piekrišanu var atsaukt, kā rezultātā jebkuri maksājumu darījumi nākotnē jāuzskata par neautorizētiem.

4. Par piekrišanas došanas kārtību vienojas maksātājs un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs.

55. pants

Maksājumu instrumenta izmantošanas ierobežojumi

1. Gadījumos, kad piekrišanas došanai izmanto noteiktu maksājumu instrumentu, maksātājs var vienoties ar savu maksājumu pakalpojumu sniedzēju par tērēšanas limitu maksājumu darījumiem, izmantojot šo maksājumu instrumentu.

2. Ja par to ir panākta vienošanās pamatlīgumā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs var paturēt tiesības bloķēt maksājumu

instrumenta izmantošanu objektīvi pamatotu apsvērumu dēļ, kas saistīti ar maksājumu instrumenta drošību, ja ir aizdomas par maksājumu instrumenta neatļautu izmantošanu vai izmantošanu krāpšanās nolūkā, vai gadījumā, ja maksājumu instruments ir saistīts ar kredītlīniju, ir būtiski pieaudzis risks, ka maksātājs nav spējīgs izpildīt savas maksājumu saistības.

3. Šādos gadījumos maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē maksātāju par maksājumu instrumenta bloķēšanu un par tās iemesliem, ja iespējams, pirms instrumenta bloķēšanas un, vēlākais, nekavējoties pēc bloķēšanas, izņemot gadījumus, kad šādas informācijas sniegšana apdraudētu objektīvi pamatotos drošības apsvērumus vai tas ir aizliegts ar citiem attiecīgiem Kopienas vai valsts tiesību aktiem.

4. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs atbloķē maksājumu instrumentu vai aizstāj to ar jaunu maksājumu instrumentu, tiklīdz vairs nepastāv iemesli bloķēšanai.

56. pants

Maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumi saistībā ar maksājumu instrumentiem

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājam, kurš ir tiesīgs izmantot maksājumu instrumentu, ir šādi pienākumi:

- a) lietot maksājumu instrumentu saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē maksājumu instrumenta izdošanu un lietošanu, un
- b) bez liekas kavēšanās informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai tā norādīto vienību, tiklīdz kļuvis zināms, ka maksājumu instruments ir nozaudēts, nozagts vai nelikumīgi piesavināts vai notikusi tā neatļauta lietošana.

2. Panta 1. punkta a) apakšpunkta vajadzībām maksājumu pakalpojumu lietotājs jo īpaši tūlīt pēc maksājumu instrumenta saņemšanas veic visus vajadzīgos pasākumus, lai saglabātu tā personalizēto aizsardzības elementu drošību.

57. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākumi saistībā ar maksājumu instrumentiem

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas izsniedz maksājumu instrumentu, ir šādi pienākumi:

- a) nodrošināt, lai maksājumu instrumenta personalizētie aizsardzības elementi nebūtu pieejami citām personām, kuras nav tāds maksājumu pakalpojuma sniedzējs, kas pilnvarots izmantot maksājumu instrumentu, neskarot maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumus saskaņā ar 56. pantu;
- b) atturēties no nepieprasītu maksājumu instrumentu sūtīšanas, izņemot gadījumus, ja maksājumu instruments, kas jau atrodas maksājumu pakalpojumu lietotāja turējumā, ir jāaizstāj;

- c) nodrošināt, lai maksājumu pakalpojumu lietotājam pastāvīgi būtu pieejami vajadzīgie līdzekļi, kas tam ļauj veikt paziņošanu atbilstīgi 56. panta 1. punkta b) apakšpunktam vai prasīt atbloķēt instrumentu atbilstīgi 55. panta 4. punktam; pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu pakalpojumu lietotājam līdzekļus, ar kuriem 18 mēnešus pēc paziņošanas pierādīt, ka viņš ir veicis šādu paziņošanu; un
- d) novērst maksājumu instrumenta lietošanu, kad ir veikta paziņošana saskaņā ar 56. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs uzņemas risku par maksājumu instrumenta nosūtīšanu maksātājam vai par jebkādu tā drošības elementu nosūtīšanu.

58. pants

Paziņojums par neatļautiem vai reparaiziem maksājumu darījumiem

Maksājumu pakalpojumu lietotājs no maksājumu pakalpojumu sniedzēja saņem kļūdas labojumu tikai tad, ja viņš ir informējis savu pakalpojumu sniedzēju bez liekas kavēšanās, tiklīdz viņš ir uzzinājis par jebkādu neautorizētu vai nepareizu maksājumu darījumu, ieskaitot 75. pantā minēto, un ne vēlāk par 13 mēnešiem pēc debitēšanas dienas, izņemot gadījumus, ja attiecīgā gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav sniedzis vai darījis pieejamu informāciju par šo maksājumu darījumu atbilstīgi III sadaļai.

59. pants

Pierādījumi par maksājuma darījumu autentiskuma noteikšanu un izpildi

1. Dalībvalstis nosaka, ka tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs noliedz, ka viņš ir atļāvis izpildītu maksājuma darījumu, vai ja viņš apgalvo, ka maksājuma darījums ir izpildīts kļūdaini, maksājumu pakalpojumu sniedzējam jāpierāda, ka maksājumu darījumam tika noteikts autentiskums, tas tika precīzi reģistrēts un iegrāmatots un tajā nav notikušas tehniskas kļūmes vai citi trūkumi.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs noliedz, ka viņš ir atļāvis kādu izpildītu maksājuma darījumu, pats par sevi nav pietiekams tikai ar to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir reģistrējis maksājumu instrumenta lietojumu, lai pierādītu, vai nu ka maksātājs bija autorizējis maksājumu darījumu, vai ka maksātājs ir rīkojies krāpnieciski, nolaidības dēļ vai tīši nav pildījis vienu vai vairākus savus 56. pantā paredzētos pienākumus.

60. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildība par neatļautiem maksājumu darījumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, neskarot 58. pantu, neatļauta maksājumu darījuma gadījumā maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nekavējoties atlīdzina maksātājam neatļautā

maksājumu darījuma summu un attiecīgā gadījumā atjauno tā maksājuma konta stāvokli, no kura tika noņemta šī summa, līdz stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis neatļautais maksājumu darījums.

2. Var noteikt papildu finansiālo kompensāciju saskaņā ar tiem tiesību aktiem, ko piemēro līgumam starp maksātāju un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

61. pants

Maksātāja atbildība par neatļautiem maksājumu darījumiem

1. Atkāpjoties no 60. panta, maksātājs sedz zaudējumus maksimāli līdz EUR 150 saistībā ar jebkādiem neatļautiem maksājumu darījumiem, kas rodas no pazaudēta vai nozagta maksājumu instrumenta, vai ja maksātājs nav nodrošinājis personalizētos drošības elementus pret maksājumu instrumenta nelikumīgu piesavināšanos.

2. Maksātājs sedz visus zaudējumus saistībā ar jebkādiem neatļautiem maksājumu darījumiem, ja tādi radušies, viņam rīkojoties krāpnieciski vai nolaidības dēļ, vai tīši nepildot vienu vai vairākus savus 56. pantā noteiktos pienākumus. Šādos gadījumos nav spēkā šā panta 1. punktā minētais summas limits.

3. Gadījumos, kad maksātājs nav rīkojies krāpnieciski vai ar nolūku neizpildījis savus pienākumus saskaņā ar 56. pantu, dalībvalstis var samazināt šā panta 1. un 2. punktā noteiktās atbildības apmēru, jo īpaši ņemot vērā maksājumu instrumenta personalizētu drošības elementu būtību un apstākļus, kādos tas ir nozaudēts, nozagts vai nelikumīgi atsavināts.

4. Maksātājs nesedz finansiālās sekas, kas rodas no tā, ka pazaudēts vai zagts, vai nelikumīgas piesavināšanās rezultātā iegūts maksājumu instruments tiek lietots pēc tam, kad ir izdarīts paziņojums saskaņā ar 56. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izņemot gadījumus, ja viņš rīkojies krāpnieciski.

5. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nenodrošina piemērotus līdzekļus, lai jebkurā brīdī būtu iespējams paziņot par maksājumu instrumenta nozaudēšanu, zādzību vai nelikumīgu atsavināšanu, kā minēts 57. panta 1. punkta c) apakšpunktā, maksātājam nav saistošas finansiālās sekas, kas rodas no tā, ka tiek lietots minētais maksājumu instruments, izņemot gadījumus, ja maksātājs rīkojies krāpnieciski.

62. pants

Kompensācijas par maksājumu darījumiem, ko ierosina maksājuma saņēmējs vai ar maksājuma saņēmēja starpniecību

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksātājam būtu tiesības uz tāda atļauta un jau izpildīta maksājumu darījuma kompensāciju no viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēja puses, ko ierosinājis maksājuma saņēmējs vai kas ir ierosināts ar maksājuma saņēmēja starpniecību, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) veicot maksājuma darījuma autorizāciju, nav norādīta precīza darījuma summa; un

- b) maksājuma darījuma summa pārsniedz summu, ko maksātājs visdrīzāk būtu varējis paredzēt, ņemot vērā viņa iepriekšējo maksājumu vēsturi, viņa pamatlīguma noteikumus un attiecīgos lietas apstākļus.

Pēc maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma maksātājs sniedz informāciju saistībā ar šiem nosacījumiem.

Kompensē visu veiktā maksājumu darījuma summu.

Attiecībā uz tiešo debetu maksātājs un tā maksājumu pakalpojumu sniedzējs pamatlīgumā var vienoties par to, ka maksātājam no maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākas atmaksājums arī tad, ja pirmajā daļā minētie atmaksājuma nosacījumi nav izpildīti.

2. Tomēr saistībā ar 1. punkta pirmās daļas b) punktu maksātājs nevar izmantot apsvērumus saistībā ar valūtas maiņu, ja ir piemērots standarta maiņas kurss, par ko bija panākta vienošanās ar viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju atbilstīgi 37. panta 1. punkta d) apakšpunktam un 42. panta 3) punkta b) apakšpunktam.

3. Pamatlīgumā starp maksātāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju var noteikt, ka maksātājam nav tiesību uz kompensāciju, ja maksātājs ir devis savu piekrišanu maksājuma uzdevuma izpildei tieši savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam un – attiecīgā gadījumā – maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājuma saņēmējs vismaz četras nedēļas pirms attiecīgās dienas maksātājam norunātā veidā ir sniedzis vai darījis pieejamu informāciju par maksājumu darījumu nākotnē.

63. pants

Kompensācijas pieprasījumi par maksājumu darījumiem, ko ierosina maksājuma saņēmējs vai ar maksājuma saņēmēja starpniecību

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksātājs var pieprasīt 62. pantā minēto kompensāciju par autorizētu maksājumu darījumu, ko ierosinājis maksājuma saņēmējs, astoņu nedēļu laikā no dienas, ne vēlāk kā astoņu nedēļu laikā no datuma, kad līdzekļi ir debitēti.

2. Desmit darba dienu laikā kopš brīža, kad saņemts kompensācijas pieprasījums, maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai nu kompensē visu maksājuma darījuma summu, vai arī sniedz kompensācijas atteikuma pamatojumu, norādot, kurās iestādēs maksātājs var vērsties šajā lietā saskaņā ar 80. līdz 83. pantu, ja viņš neatzīst sniegto pamatojumu.

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja tiesības, kas noteiktas pirmajā daļā, atteikt atmaksājumu neattiecas uz gadījumu, kas minēts 62. panta 1. punkta ceturtajā daļā.

3. NODAĻA

Maksājumu darījumu veikšana

1. iedaļa

Maksājumu uzdevumi un pārskaitītās summas

64. pants

Maksājumu uzdevumu saņemšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka saņemšanas laiks ir laiks, kad maksātāja tieši vai netieši, vai ar maksājuma saņēmēja starpniecību pārsūtīto maksājuma uzdevumu saņem maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs. Ja saņemšanas laiks neiekrīt maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja darba dienā, maksājuma uzdevumu uzskata par saņemtu nākamajā darba dienā. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs vēlāko saņemšanas termiņu var nolikt darba dienas beigās, un visus pēc tam saņemtos dokumentus uzskata par saņemtiem nākamajā darba dienā.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs, kas ierosina maksājuma uzdevumu, vienojas ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ka maksājuma uzdevuma izpilde sākas konkrētā dienā vai konkrēta termiņa beigās, vai dienā, kad maksātājs maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā ir nodevis līdzekļus, par maksājuma uzdevuma saņemšanas laiku 69. panta nozīmē uzskata dienu, par ko ir panākta vienošanās. Ja diena, par ko panākta vienošanās, nav maksājumu pakalpojumu sniedzēja darba diena, saņemto maksājuma uzdevumu uzskata par saņemtu nākamajā darba dienā.

65. pants

Maksājumu uzdevumu izpildes atteikumi

1. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atsakās izpildīt maksājuma uzdevumu, maksājumu pakalpojumu sniedzēju informē par atteikumu un, ja iespējams, par tā iemesliem un procedūru, kā labot faktu kļūdas, kas ir izraisījušas atteikumu, ja vien tas nav aizliegts ar citiem Kopienas vai attiecīgas valsts tiesību aktiem.

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs bez liekas kavēšanās un noteikti termiņā, kas paredzēts 69. pantā, sniedz informāciju vai dara to pieejamu tādā formā, par ko panākta vienošanās.

Pamatlīgumā var iekļaut noteikumu, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt maksu par informēšanu, ja atteikums ir objektīvi pamatots.

2. Ja ir ievēroti visi maksātāja pamatlīguma nosacījumi, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatsakās veikt apstiprinātu maksājumu uzdevumu neatkarīgi no tā, vai maksājumu uzdevumu ir ierosinājis maksātājs vai saņēmējs, vai tas ir ierosināts ar maksājuma saņēmēja starpniecību, ja tas nav aizliegts ar citiem Kopienas vai attiecīgas valsts tiesību aktiem.

3. Direktīvas 69. un 75. panta vajadzībām maksājumu uzdevumu neuzskata par saņemtu, ja maksājumu uzdevuma izpilde ir atteikta.

66. pants

Maksājumu uzdevumu neatsaucamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs nevar atsaukt maksājumu uzdevumu pēc tam, kad to ir saņēmis maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, ja vien šajā pantā nav paredzēts citādi.

2. Ja maksājumu uzdevumu ir ierosinājis maksājuma saņēmējs vai tas ir ierosināts ar viņa starpniecību, maksātājs nevar atsaukt maksājumu uzdevumu pēc tam, kad ir pārsūtījis maksājuma uzdevumu maksājuma saņēmējam vai ir devis piekrišanu maksājumu uzdevuma izpildei.

3. Tomēr, tieša debeta gadījumā un neskarot tiesības saņemt atmaksājumu, maksātājs var atsaukt maksājumu uzdevumu vēlākais līdz tās darba dienas beigām, kas ir pirms līdzekļu debetēšanai noliktās dienas.

4. Šīs direktīvas 64. panta 2. punktā minētajā gadījumā maksājumu pakalpojumu lietotājs var atsaukt maksājuma uzdevumu vēlākais līdz tās darba dienas beigām, kas ir pirms dienas, par kuru panākta vienošanās.

5. Pēc 1. līdz 4. punktā nolikto termiņu beigām maksājumu uzdevumu var atsaukt tikai tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs par to vienojas ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju. Šā panta 2. un 3. punktā minētos gadījumos ir vajadzīga arī maksājuma saņēmēja piekrišana. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt maksu par atsaukšanu, ja pamatlīgumā tas ir paredzēts.

67. pants

Pārskaitītās summas un saņemtās summas

1. Dalībvalstis prasa, lai maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un jebkuri maksājumu pakalpojumu sniedzēja starpnieki pārskaita visu maksājumu darījuma summu un neatvelk maksas no pārskaitītās summas.

2. Tomēr maksājuma saņēmējs un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs atskaita maksas no pārskaitītās summas, pirms kreditē to maksājuma saņēmējam. Šādā gadījumā maksājuma saņēmējam sniegtā informācijā atsevišķi norāda maksājumu darījuma kopsummu un iekasētās maksas.

3. Ja no pārskaitītas summas atvelk maksas, kas nav 2. punktā minētās maksas, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, ka maksājuma saņēmējs saņem visu maksātāja ierosinātā maksājumu darījuma summu. Ja maksājuma saņēmējs ierosina maksājuma darījumu vai to ierosina ar viņa starpniecību, viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina to, ka maksājuma saņēmējs saņem visu maksājumu darījuma summu.

2. iedaļa

Maksājuma veikšanas laiks un valūtēšanas datums

68. pants

Darbības joma

1. Šī iedaļa attiecas uz:

- a) maksājumu darījumiem euro valūtā;
- b) dalībvalstī veiktiem maksājumu darījumiem tādas dalībvalsts oficiālā valūtā, kura nav euro zonā, un
- c) maksājumu darījumiem, kuros notiek tikai viena konversija no euro tādas dalībvalsts valūtā, kura nav euro zonā, ja vajadzīgā valūtas konversija notiek tajā dalībvalstī, kas nav euro zonā, un – pārrobežu maksājumu darījumu gadījumā – pārrobežu pārskaitījums notiek euro izteiksmē.

2. Šī iedaļa attiecas uz citiem maksājumu darījumiem, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs ar savu maksājumu pakalpojumu sniedzēju nav vienojies citādi, izņemot 73. pantu, ko puses nevar izmantot. Tomēr, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs un viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs attiecībā uz maksājumu darījumiem Kopienas teritorijā vienojas par garāku termiņu, nekā noteikts 69. pantā, šāds termiņš nedrīkst pārsniegt četras darba dienas pēc brīža, kad tas saņemts atbilstīgi 64. pantam.

69. pants

Maksājumu darījumi, līdzekļus ieskaitot maksājumu kontā

1. Dalībvalstis prasa maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam nodrošināt, lai pēc tam, kad ir saņemts maksājuma uzdevums saskaņā ar 64. pantu, vēlākais līdz nākamās darba dienas beigām maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā tiktu ieskaitīta maksājuma darījuma summa. Līdz 2012. gada 1. janvārim maksātāji var vienoties ar maksājumu pakalpojumu sniedzējiem par termiņu, kas nav ilgāks par trijām darba dienām. Termiņu var pagarināt vēl par vienu darba dienu tādiem maksājumu darījumiem, kas ierosināti, izmantojot papīra dokumentus.

2. Dalībvalstis prasa, lai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs valūtēšanu datētu un maksājuma darījuma summu darītu pieejamu maksājuma saņēmēja maksājumu kontā, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis līdzekļus saskaņā ar 73. pantu.

3. Dalībvalstis prasa maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam saistībā ar maksājumu saņēmēja vai ar maksājumu saņēmēja starpniecību ierosinātu maksājumu darījumu pārsūtīt termiņā, par ko maksājuma saņēmējs ir vienojies ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju, nokārtojot maksājumu – ciktāl tas attiecas uz tiešu debetu – datumā, kad jāizdara maksājums un par ko viņi ir vienojušies.

70. pants

Gadījumi, kad maksājuma saņēmējam nav maksājumu konta maksājumu pakalpojumu sniedzējā

Ja maksājuma saņēmējam nav maksājumu konta maksājumu pakalpojumu sniedzējā, maksājumu saņēmējam līdzekļus dara pieejamus tāds maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas maksātājam paredzētos līdzekļus saņem 69. pantā noliktā termiņā.

71. pants

Maksājumu kontā noguldīta skaidra nauda

Ja patērētājs nogulda skaidru naudu kādā maksājumu pakalpojumu sniedzējā atvērta maksājumu kontā, attiecīgā maksājumu konta valūtā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, ka summa ir pieejama, un valūtēšanu datē tūlīt pēc līdzekļu saņemšanas. Ja maksājumu pakalpojumu izmantotājs nav patērētājs, nodrošina, ka summa ir pieejama, un valūtēšanu datē vēlākais nākamajā darba dienā pēc tam, kad līdzekļi ir saņemti.

72. pants

Maksājumu darījumi kādā valstī

Maksājumu darījumiem, kas notiek vienā valstī, dalībvalstis var paredzēt īsākus maksimāli pieļaujamus izpildes termiņus nekā šajā iedaļā paredzētie.

73. pants

Valūtēšanas datums un līdzekļu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājuma saņēmēja maksājumu konta kredīta valūtēšanas datums nav vēlāks par to darba dienu, kad maksājumu darījuma summa ir kreditēta maksājuma saņēmēja norēķinu pakalpojumu sniedzēja kontā.

Maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, ka maksājuma darbības summa ir maksājuma saņēmēja rīcībā tūlīt pēc tam, kad minētā summa ir kreditēta maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka maksātāja maksājumu konta debeta valūtēšanas diena nav agrāka par to laiku, kad maksājuma darījuma summa ir debitēta no minētā maksājumu konta.

3. iedaļa

Materiāla atbildība

74. pants

Nepareizi unikālie pakalpojumu lietotāju identifikatori

1. Ja kādu maksājuma uzdevumu izpilda saskaņā ar unikālu identifikatoru, maksājuma uzdevumu uzskata par pareizi veiktu attiecībā uz unikālajā identifikatorā norādīto maksājuma saņēmēju.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotāja uzrādītais unikālais pakalpojuma lietotāja identifikators nav pareizs, maksājumu pakalpojumu sniedzējs saskaņā ar 75. pantu nav materiāli atbildīgs par sekām, ja maksājumu darījums nav veikts vai ir veikts nepareizi.

Maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tomēr pieliek samērīgas pūles, lai atgūtu maksājumu darījumā iesaistītos naudas līdzekļus.

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt no maksājumu pakalpojumu lietotāja maksu par līdzekļu atgūšanu, ja tas ir paredzēts pamatlīgumā.

3. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs sniedz informāciju papildus tai, kas ir pieprasīta saskaņā ar 37. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 42. panta 2) punkta b) apakšpunktu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs tikai par maksājumu darījumu izpildi saskaņā ar maksājumu pakalpojumu lietotāja uzrādīto unikālo identifikatoru.

75. pants

Neizpildīts vai nepareizi izpildīts darījums

1. Ja maksājumu uzdevumu ir ierosinājis maksātājs, viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neskarot 58. pantu, 74. panta 2. un 3. punktu un 78. pantu, ir materiāli atbildīgs maksātājam par pareizu maksājuma darījuma izpildi, ja viņš maksātājam un attiecīgā gadījumā maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam var pierādīt, ka maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājuma darījuma summu saskaņā ar 69. panta 1. punktu, un tādā gadījumā maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs maksājuma saņēmējam par pareizu maksājuma darbības izpildi.

Ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs saskaņā ar pirmo punktu, viņš bez liekas kavēšanās atlīdzina maksājumu pakalpojumu lietotājam neveiktā vai nepareizā maksājumu darījuma summu un attiecīgā gadījumā atjauno stāvokli tajā maksājuma kontā, no kā debitēta attiecīgā summa, līdz tādām stāvoklim, kāds būtu bijis, ja nebūtu noticis nepareizais maksājumu darījums.

Ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs saskaņā ar pirmo punktu, viņš tūlīt maksājuma darbības summu nodod maksājuma saņēmēja rīcībā un attiecīgā gadījumā kreditē attiecīgu summu maksājuma saņēmēja kontā.

Ja maksājuma darbība nav izdarīta vai ir izdarīta nepareizi un maksājuma uzdevumu ir ierosinājis maksātājs, viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatkarīgi no materiālās atbildības, ko uzliek šis punkts, pēc pieprasījuma tūlīt mēģina izsekot maksājuma uzdevumu un dara maksātājam zināmu iznākumu.

2. Ja maksājumu uzdevumu ir ierosinājis maksājuma saņēmējs vai tas ierosināts ar viņa starpniecību, viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neskarot 58. pantu, 74. panta 2. un 3. punktu un 78. pantu, ir materiāli atbildīgs maksājuma saņēmējam par pareizu maksājuma uzdevuma pārsūtīšanu maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar 69. panta 3. punktu. Ja maksājuma saņēmēja maksājumu

pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs saskaņā ar šo punktu, viņš tūlīt atkārtoti pārsūta attiecīgo maksājuma uzdevumu maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

Turklāt, neskarot 58. pantu, 74. panta 2. un 3. punktu, kā arī 78. pantu, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs maksājuma saņēmējam par maksājuma darījuma apstrādi saskaņā ar 73. pantā noteiktajām saistībām. Ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs saskaņā ar šo punktu, viņš nodrošina maksājuma saņēmējam pieejamu maksājuma darījuma summu uzreiz pēc tam, kad summa ir ieskaitīta maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā.

Ja maksājuma darījums nav noticis vai ir noticis nepareizi, par ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav materiāli atbildīgs saskaņā ar pirmo un otro daļu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir materiāli atbildīgs maksātājam. Ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir tāda materiāla atbildība, viņš attiecīgi bez liekas kavēšanās maksātājam atmaksā nenotikušā vai nepareizi notikušā maksājuma darījuma summu un atjauno stāvokli tajā maksājuma kontā, no kā debitēta attiecīgā summa, līdz tādām stāvoklim, kāds būtu bijis, ja nebūtu noticis nepareizais maksājumu darījums.

Ja maksājuma darījums nav noticis vai ir noticis nepareizi un maksājumu uzdevumu ir ierosinājis maksājuma saņēmējs vai tas ierosināts ar viņa starpniecību, viņa maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatkarīgi no materiālās atbildības saskaņā ar šo punktu pēc pieprasījuma tūlīt cenšas izsekot maksājumu darbību un informē maksājuma saņēmēju par iznākumu.

3. Turklāt maksājumu pakalpojumu sniedzējiem ir materiālās saistības pret viņu attiecīgiem maksājumu pakalpojumu lietotājiem par visiem maksājumiem, par ko viņi ir atbildīgi, kā arī par visiem procentu maksājumiem, kas attiecas uz maksājumu pakalpojumu lietotājiem – kā nenotikušā vai nepareizi notikušā maksājuma darījuma sekas.

76. pants

Papildu finanšu kompensācija

Visas finanšu kompensācijas papildus tai, kas paredzēta šajā iedaļā, var noteikt saskaņā ar tiesībām, ko piemēro maksājumu pakalpojumu lietotāja līgumam ar viņa maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

77. pants

Regresa tiesības

1. Ja 75. pantā paredzētā maksājumu pakalpojumu sniedzēja materiālā atbildība ir cēlusies cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai starpnieka dēļ, attiecīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai starpnieks kompensē visus saskaņā ar 75. pantu radušos pirmā maksājumu pakalpojumu sniedzēja zaudējumus vai saskaņā ar to izmaksātās summas.

2. Turpmāku finanšu kompensāciju var noteikt saskaņā ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju un/vai starpnieku savstarpējiem līgumiem un tiesībām, kas attiecas uz viņu noslēgtiem līgumiem.

78. pants

Materiālās atbildības neiestāšanās

Materiālā atbildība saskaņā ar 2. un 3. nodaļu neiestājas gadījumos, ja rodas ārkārtas un neparedzēti apstākļi, ko nevar kontrolēt tā puse, kas prasa ņemt vērā minētos apstākļus, no kuru sekām nevarētu izvairīties par spīti visām pūlēm, vai arī ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ar attiecīgas valsts vai Kopienas tiesību aktiem ir uzliktas citas juridiskas saistības.

4. NODAĻA

Datu aizsardzība

79. pants

Datu aizsardzība

Dalībvalstis atļauj maksājumu sistēmām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem apstrādāt personu datus, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu ar maksājumiem saistītas krāpniecības novēršanu, izmeklēšanu un atklāšanu. Personas datus apstrādā saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK.

5. NODAĻA

Ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūras strīdu izšķiršanai

1. iedaļa

Sūdzību procedūras

80. pants

Sūdzības

1. Dalībvalstis nodrošina tādu procedūru izstrādi, kuras ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājiem un citām ieinteresētām personām, arī patērētāju apvienībām, kompetentām iestādēm iesniegt sūdzības par maksājumu pakalpojumu sniedzējiem saistībā ar iespējamiem tādu attiecīgas valsts tiesību aktu pārkāpumiem, ar kuriem īsteno šo direktīvu.

2. Attiecīgā gadījumā un neskarot tiesības celt tiesā prasību saskaņā ar procesuāliem attiecīgas valsts tiesību aktiem, kompetentas iestādes atbildē informē sūdzības cēlāju par to, ka saskaņā ar 83. pantu ir izstrādātas ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūras.

81. pants

Sankcijas

1. Dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, ko piemēro par to attiecīgas valsts noteikumu pārkāpumiem, kuri ir pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu sankciju izpildi. Šādas sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas.

2. Dalībvalstis līdz 2009. gada 1. novembrim informē Komisiju par 1. punktā minētajiem noteikumiem, kā arī par 82. pantā minētajām kompetentajām iestādēm, kā arī tūlīt informē par jebkādiem turpmākiem grozījumiem, kas uz to attiecas.

82. pants

Kompetentas iestādes

1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgi 80. panta 1. punktā un 81. panta 1. punktā paredzētās sūdzību procedūras un sankcijas piemēro iestādes, kas ir pilnvarotas nodrošināt to attiecīgas valsts likumu ievērošanu, kuri ir pieņemti saskaņā ar šajā iedaļā noteiktajām prasībām.

2. Ja ir pārkāpti attiecīgas valsts tiesību akti, kas pieņemti atbilstoši III un IV sadaļai, vai ir aizdomas par tādiem pārkāpumiem, 1. punktā minētās kompetentās iestādes ir kompetentas maksājumu pakalpojumu sniedzēja izcelsmes dalībvalsts iestādes, kas nav pārstāvji un filiāles saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību, un tādos gadījumos kompetentās iestādes ir kompetentas uzņēmējas dalībvalsts iestādes.

2. iedaļa

Ārpustiesas pārsūdzības procedūras

83. pants

Ārpustiesas pārsūdzības

1. Dalībvalstis, attiecīgā gadījumos izmantojot jau esošas struktūras, nodrošina piemērotas un efektīvas ārpustiesas sūdzību un pārsūdzību procedūras, lai izšķirtu ar tiesībām un pienākumiem, kuri izriet no šīs direktīvas, saistītus maksājumu pakalpojumu lietotāju strīdus ar maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

2. Pārrobežu strīdu gadījumā dalībvalstis nodrošina, lai minētās struktūras aktīvi sadarbotos to risināšanā.

V SADAĻA

ĪSTENOŠANAS PASĀKUMI UN MAKSĀJUMU KOMITEJA

84. pants

Īstenošanas pasākumi

Lai maksājumu pakalpojumus ņemtu vērā tehnoloģiju attīstību un procesus tirgos, kā arī nodrošinātu vienādu šīs direktīvas piemērošanu, Komisija saskaņā ar 85. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru var pieņemt īstenošanas pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus un kas attiecas uz:

- a) pielikumā uzskaitīto darbību sarakstu pielāgošanu atbilstīgi 2. līdz 4. pantam un 16. pantam;

- b) mikrouzņēmumu definīcijas 4. panta 26) punkta nozīmē mainīšanu saskaņā ar Ieteikuma 2003/361/EK grozījumu;

- c) direktīvas 26. panta 1. punktā un 61. panta 1. punktā norādīto lielumu atjaunināšanu, lai ņemtu vērā inflāciju un būtiskus procesus tirgos.

85. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz Maksājumu komiteja.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

VI SADAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

86. pants

Pilnīga saskaņošana

1. Neskarot 30. panta 2. punktu, 33. pantu, 34. panta 2. punktu, 45. panta 6. punktu, 47. panta 3. punktu, 48. panta 3. punktu, 51. panta 2. punktu, 52. panta 3. punktu, 53. panta 2. punktu, 61. panta 3. punktu, 72. pantu un 88. pantu, ciktāl šajā direktīvā ir saskaņoti noteikumi, dalībvalstis nepatur spēkā un neievieš citus noteikumus kā vien tos, kas ir ietverti šajā direktīvā.

2. Ja dalībvalsts izmanto kādu no 1. punktā minētām iespējām, tā par to, kā arī par turpmākiem grozījumiem informē Komisiju. Komisija informāciju dara atklātībā pieejamu interneta vietnē vai citā viegli pieejamā veidā.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji – kaitējot maksājumu pakalpojumu lietotājiem – neatkāptos no tiem attiecīgas valsts tiesību aktiem, ar ko īsteno šo direktīvu vai kas atbilst tai, izņemot gadījumus, ja tas ir skaidri tajos paredzēts.

Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzēji var piešķirt maksājumu pakalpojumu lietotājiem izdevīgākus noteikumus.

87. pants

Pārskatīšana

Komisija vēlākais līdz 2012. gada 1. novembrim iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Eiropas Centrālajai bankai pārskatu par šīs direktīvas īstenošanu un tās efektivitāti, jo īpaši par šādiem jautājumiem:

- iespējama vajadzība paplašināt direktīvas darbības jomu arī uz maksājumu darījumiem visās valūtās, kā arī uz maksājumu darījumiem, kuros tikai viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas Kopienā,

- direktīvas 6. panta, 8. panta un 9. panta piemērošana attiecībā uz piesardzības prasībām, ko izvirza maksājumu iestādēm, jo īpaši attiecībā uz pastāvīgā kapitāla prasībām un aizsardzības prasībām (garantija, ka fondi, kas piešķirti konkrētiem mērķiem, netiek izmantoti citos nolūkos),
- iespējamās sekas ar maksājumu pakalpojumiem saistīta kredīta piešķiršanai maksājumu iestādēm, kā noteikts 16. panta 3. punktā,
- iespējamās sekas maksājumu iestāžu un citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju konkurētspējai, ko izraisa prasības maksājumu iestādēm apstiprināt darījumus, kā arī uz šķēršļiem iekļūt tirgū jauniem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem,
- direktīvas 34. un 53. panta piemērošana un iespējama vajadzība pārskatīt šīs direktīvas piemērošanas jomu no mazas vērtības maksājumu instrumentu un elektroniskas naudas viedokļa, un
- direktīvas 69. un 75. panta piemērošana un darbība attiecībā uz visu veidu maksājumu instrumentiem,

attiecīgā gadījumā pievienojot priekšlikumu to pārskatīt.

88. pants

Pārejas noteikums

1. Neskarot Direktīvu 2005/60/EK vai citus attiecīgus Kopienas tiesību aktus, dalībvalstis atļauj tām juridiskām personām, kas saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem pirms 2007. gada 25. decembra sākušas darbību kā maksājumu iestādes šīs direktīvas nozīmē, turpināt tādas darbības attiecīgās dalībvalstīs līdz 2011. gada 30. aprīlim, ja nav saņemta atļauja atbilstīgi 10. pantam. Visām personām, kam minētajā laikā nav piešķirts apstiprinājums, saskaņā ar 29. pantu ir aizliegts sniegt maksājumu pakalpojumus.

2. Neskarot 1. punktu, atbrīvojums no 10. pantā noteiktās prasības par atļauju tiek piešķirts finanšu iestādēm, kas saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem pirms 2007. gada 25. decembra sākušas darbības, kuras uzskaitītas Direktīvas 2006/48/EK I pielikuma 4. punktā, un atbilst minētās direktīvas 24. panta 1. punkta pirmās daļas e) punkta nosacījumiem. Tomēr tās līdz 2007. gada 25. decembrim informē izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes par šīm darbībām. Turklāt šajā informācijā ir informācija, kas apliecina to atbilstību šīs direktīvas 5. panta a), d), g) līdz i), k) un l) apakšpunktam. Ja kompetentās iestādes ir apmierinātas ar to, kā minētās prasības ir izpildītas, attiecīgās finanšu iestādes tiek reģistrētas saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu. Dalībvalstis var atļaut savām kompetentajām iestādēm atbrīvot minētās finanšu iestādes no prasībām, kas noteiktas šīs direktīvas 5. pantā.

3. Dalībvalstis var noteikt, ka 1. punktā minētajām juridiskajām personām automātiski piešķir apstiprinājumu un tās ieraksta 13. pantā paredzētajā reģistrā, ja kompetentām iestādēm jau ir pierādījumi, ka ir ievērotas 5. un 10. pantā ietvertās prasības. Kompetentās iestādes pirms apstiprinājuma piešķiršanas informē iesaistītās struktūras.

4. Neskarot Direktīvu 2005/60/EK vai citus attiecīgus Kopienas tiesību aktus, dalībvalstis fiziskām vai juridiskām personām, kuras saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem pirms 2007. gada 25. decembra sākušas darbību kā maksājumu iestādes šīs direktīvas nozīmē un kuras var izmantot atteikšanos saskaņā ar 26. pantu, var atļaut turpināt darbības attiecīgās dalībvalstīs līdz trīs gadus ilgu pārejas laiku, nepiemērojot atteikšanos saskaņā ar 26. pantu un neierakstot tās 13. pantā paredzētajā reģistrā. Visām personām, kas šajā laikā nav izmantojušas atteikšanos, saskaņā ar 29. pantu ir aizliegts veikt maksājumu pakalpojumus.

89. pants

Grozījumi Direktīvā 97/7/EK

Direktīvas 97/7/EK 8. pantu svīturo.

90. pants

Grozījumi Direktīvā 2002/65/EK

Direktīvu 2002/65/EK groza šādi:

- 1) direktīvas 4. pantā iekļauj šādu punktu:

“5. Ja ir piemērojama arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū (*), šīs direktīvas 3. panta 1. punktā paredzētos noteikumus par informāciju – izņemot 2. punkta c) līdz g) apakšpunktu, 3. punkta a), d) un e) apakšpunktu, un 4. punkta b) apakšpunktu – aizstāj ar minētās direktīvas 36., 37., 41. un 42. pantu.

(*) OV L 319, 5.12.2007., 1 lpp.”;

- 2) direktīvas 8. pantu svīturo.

91. pants

Grozījumi Direktīvā 2005/60/EK

Direktīvu 2005/60/EK groza šādi:

- 1) direktīvas 3. panta 2. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:

“a) uzņēmums, kas nav kredītiestāde, bet kas veic vienu vai vairākas darbības, kuras ir ietvertas Direktīvas 2006/48/EK I pielikuma 2. līdz 12. punktā un 14. punktā, arī darbības, ko veic valūtas maiņas punkti (*bureaux de change*)”;

- 2) direktīvas 15. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. Ja kāda dalībvalsts pieļauj, ka 2. panta 1. punkta 1) vai 2) apakšpunktā minētas to teritorijā esošas kredītiestādes vai finanšu iestādes tajā izmanto kā trešās personas, minētā dalībvalsts noteikti ļauj tās teritorijā izvietotām 2. panta 1. punktā minētajām iestādēm un personām saskaņā ar 14. pantu atzīt un pieņemt 8. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā minēto klientu uzticamības pārbaudes prasību rezultātus, ko saskaņā ar šo direktīvu kādā citā dalībvalstī guvusi kāda 2. panta 1. punkta 1) vai 2) apakšpunktā minēta iestāde, izņemot valūtas maiņas punktus un

maksājumu iestādes, kas ir definētas 4. panta 4) punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū (*), kuras galvenokārt nodrošina šīs direktīvas pielikuma 6. punktā uzskaitītos maksājumu pakalpojumus, tostarp fiziskas un juridiskas personas, uz kurām attiecas minētās direktīvas 26. pantā noteiktais atbrīvojums, un kas atbilst šīs direktīvas 16. un 18. panta prasībām, kaut arī dokumenti vai dati, kas ir minēto prasību pamatā, ir citādi nekā tie, ko prasa tajā dalībvalstī, pie kā vērsas klients.

2. Ja kāda dalībvalsts pieļauj, ka 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētos valūtas maiņas punktus un maksājumu iestādes, kas ir definētas 4. panta 4) punktā Direktīvā 2007/64/EK, kuras galvenokārt nodrošina minētās direktīvas pielikuma 6. punktā uzskaitītos maksājumus, to teritorijā izmanto kā trešās personas, minētā dalībvalsts jebkurā gadījumā ļauj tām saskaņā ar šīs direktīvas 14. pantu atzīt un pieņemt 8. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā minēto klientu uzticamības pārbaudes prasību rezultātus, ko saskaņā ar šo direktīvu kādā citā dalībvalstī guvusi kāda tās pašas kategorijas iestāde, un kas atbilst šīs direktīvas 16. un 18. panta prasībām, kaut arī dokumenti vai dati, kas ir minēto prasību pamatā, ir citādi nekā tie, ko prasa tajā dalībvalstī, pie kā vērsas klients.

(*) OV L 319, 5.12.2007., 1 lpp.”;

3) direktīvas 36. panta 1. punkta otro teikumu svīturo.

92. pants

Grozījumi Direktīvā 2006/48/EK

Direktīvas 2006/48/EK I pielikumu groza šādi:

1) pielikuma 4. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“4. “Maksājumu pakalpojumi”, kā definēts 4. panta 3) punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū (*).

(*) OV L 319, 5.12.2007., 1 lpp.”;

2) pielikuma 5. punktu aizstāj ar šādu tekstu:

“5. Citu maksāšanas līdzekļu (piem., ceļojuma čeku un bankas pārveduma vekseļu) izdošanu un pārvaldi, ciktāl uz šo darbību jau neattiecas 4. punkts.”

93. pants

Atcelšana

Direktīva 97/5/EK tiek atcelta no 2009. gada 1. novembra.

94. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2009. gada 1. novembrim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

95. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

96. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2007. gada 13. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs

H.-G. PÖTTERING

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs

M. LOBO ANTUNES

PIELIKUMS

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMI (4. PANTA 3) PUNKTS)

1. Pakalpojumi, kas ļauj ieskaitīt skaidru naudu maksājumu kontā, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot.
 2. Pakalpojumi, kas ļauj izņemt skaidru naudu no maksājumu konta, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot.
 3. Maksājumu darījumu veikšana, arī naudas līdzekļu pārskaitīšana lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja atvārtā maksājumu kontā:
 - tieša debeta maksājumu, arī vienreizēju tieša debeta maksājumu veikšana,
 - maksājumu darījumu veikšana ar maksājumu kartēm vai līdzīgām ierīcēm,
 - kredīta pārskaitījumu, arī regulāru maksājumu uzdevumu veikšana.
 4. Maksājumu darījuma veikšana, ja uz naudas līdzekļiem attiecas maksājumu pakalpojumu lietotāja kredītlīnija:
 - tieša debeta maksājumu, arī vienreizēju tieša debeta maksājumu veikšana,
 - maksājumu darījumu veikšana ar maksājumu kartēm vai līdzīgām ierīcēm,
 - kredīta pārskaitījumu, arī regulāru maksājumu uzdevumu veikšana.
 5. Maksājuma instrumentu izdošana un/vai iegūšana.
 6. Naudas pārvedumi.
 7. Maksājumu darījumu veikšana, ja maksātāja piekrišanu maksājuma darījumam pārsūta, izmantojot tālsakaru līdzekļus, digitālas vai informācijas tehnoloģiju ierīces, un maksājums notiek tālsakaru, informācijas tehnoloģiju sistēmas vai tīkla operatoram, kas darbojas tikai kā starpnieks maksājumu pakalpojumu lietotāja vārdā.
-